

Adventes Vēstis

2020
SEPTEMBRIS
296

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

UZTURS

**ES SATIKU
SAVU EŅĢELI...**

**MĀCĪBAS
UKRAINĀ**

**KĀ TIKT GALĀ AR
CIEŠANĀM
UN ZAUDĒJUMU**

Jauniešiem:
IMPACT Ērgļos

Bērniem:
Meklē gudrību!

Saturs:

04 LATVIJAS ZIŅAS

08 VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Kā tikt galā ar ciešanām
un zaudējumu

10 PA BĪBELES LAPPUSĒM
Atklāsmes grāmata.
Apokalipses kopsavilkums, 20. daļa

12 TĒMA
Mācības Ukrainā

16 LIECĪBA
Es satiku savu eņģeli...

18 SABATSKOLA
Glāzera klade.
Skolotāja sagatavošanās
nodarbībai

19 AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Kāpēc Dievs pielaida ļaunumu?

20 VESELĪBA
Uzturs

22 JAUNIEŠI
IMPACT Ērgļos

26 BĒRNI
Meklē gudrību!

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Vineta KRAULIŅA,

Vilnis LATGALIS, Mārīte LIPSKA,

Andris PEŠELIS, Ance ZELČA

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt

adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti, mīlie “Adventes Vēstu” draugi!

Šajā reizē žurnāls ir raibs kā vasaras nogale un rudens sākums, bet kā aizvien mūsu mērķis un vēlme ir rosināt jūsos interesi pētīt Dieva Vārdu, pārdomāt, kā Debesu Tēvs ir vadījis jūsu gaitas, iepazīt Latvijas draudžu bagāto vēsturi, uzzināt, kā kalpo un aug mūsu jaunieši un bērni un... visu nemaz nevar uzskaitīt!

Tēmas raksts šajā reizē turpina izglītības tēmu un piedāvā jums pārdomām un iedvesmas bagātu materiālu par studiju iespējām netālajā, adventisma tradīcijām bagātajā kaimiņzemē Ukrainā. Jauniešu lappusītē atradīsiet atskatu uz Ērgļos notikušo IMPACT nometni, bet Liecību sadaļā – liecību no jaunās grāmatas “Kurš liek ziedēt ābelēm?”. Protams, ir arī turpinājums Atklāsmes grāmatas semināram, šajā reizē – 14. nodaļas turpinājums un 15. nodaļa: vai mums jābaidās no bēdu laika. Kas jauns un labs sagatavots Sabatskolas skolotājiem – par to, kā gatavot un izmantot konspektus.

Bet mani pašu šajā reizē īpaši uzrunāja svētruna rubrikā Vārds mācītājam – mācītāja Franka Hāzela pārdomas par to, kā tikt galā ar ciešanām un zaudējumu. Kāpēc tieši šī tēma? Daudzu iemeslu dēļ. Jo zinu, ka, “aizķeroties” aiz tās, ļaudis ir aizgājuši no Dieva. Daudzi neuzdod “kāpēc” jautājumus, bet tas nenozīmē, ka šo jautājumu nav. Daudzi tos uzdod, bet nesaņem atbildes, jo nereti mums vienkārši nav šo atbilžu. Arī tāpēc, ka dzīvē ir nācies un joprojām nākas saskarties ar slimībām, skumjām, zaudējumiem... Kuram gan nav? Ir bijuši brīži, kad, zaudējot tuvu cilvēku, šķiet – labi būtu vakarā aizmigt un no rīta nepamosties, lai nav jājūt šīs sāpes. Iespējams, tādā brīdī atbalstu būtu snieguši Franka Hāzela mierpilnie un palāvības pilnie ieteikumi – nemeklēt jēgu bezjēdzīgos notikumos, bet, neraugoties ne uz ko, dzīvot tā, lai vienmēr un visos apstākļos cilvēki ap mums ieraudzītu mūsu ticību. Grūti? Noteikti. Bet arī stiprinoši. Mēs neesam vieni. Nekad. To apliecina jauniešu piedzīvotais Ērgļos, to apstiprina daudzo Latvijas sieviešu liecības, to zina ikviens no mums. Galvenais ir – nekad, nekad, nekad to neaizmirst.

No sirds novēlu ikvienam no jums: “tava alga lai ir pilnīga no Viņa, Israēla Dieva, zem kura spārniem tu esi nākusi [vai nācis] meklēt patvērumu.” (Rutes 2:12)

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore



Viena no svarīgākajām lietām šajā pasaulē ir gudrība. Gudrības trūkumu salīdzina ar nekompetenci, izpratnes trūkumu vai muļķību. Gudrība nav noteikta zināšanu apjoma mehāniska apgušana, tā ir kaut kas vairāk nekā tikai zināšanas. Iespējams, tāpēc zinātnieki izsaka atziņu, ka pēdējo simts gadu laikā zināšanas ir vairojušās, bet gudrība diemžēl gājusi mazumā, varētu pat teikt, ka bieži zināšanas ieņem gudrības vietu.

Vārdnīcās gudrība tiek definēta kā īpašība, ko raksturo attīstīta domāšana, vispusīgas zināšanas, bagāta pieredze, izpratne par lietu būtību, apdomība, piesardzība un spēja rast risinājumus dažādām problēmām. Labs piemērs šajā ziņā ir Sālamans, kura gudrību apbrīvoja visi, kas nonāca ar viņu saskarsmē. Bībele atklāj, ka šī gudrība bija Dieva dāvana un ka dievbijība ir patiesās

gudrības iesākums un pamats. “Jo Tas Kungs dod gudrību, no Viņa mutes nāk atziņa un saprašana.” (Sal. pam. 2:6; Glikas tulk.)

Apustulis Pāvils raksta, ka Kristus pats ir tas, “kurā apslēptas visas gudrības un atziņas bagātības.” (Kol. 2:2-3) Kristus dzīve bija uzskatāms piemērs, kas atklāja patiesās gudrības pievilcību – tās pārsteidzošo vienkāršību, patieso laipnību, mīlestības pilno līdzjūtību un neizsmejamo pacietību.

Jēkaba vēstulē varam lasīt šādu dievišķās jeb patiesās gudrības raksturojumu: “Tā gudrība, kas nāk no augšienes, vispirms ir šķīsta, tad miermīlīga, lēnīga, paklausīga, pilna žēlastības un labu augļu, taisnīga, bez liekulības.” (Jēk. 3:17)

Labā ziņa ir tāda, ka mums ikvienam ir pieeja patiesās gudrības Avotam. Ir tikai viens nosacījums – patiesa ticība jeb nešaubīga uzticēšanās. “Bet, ja kādam no jums trūkst gudrības, tas

lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi un nepārmezdams, un viņam taps dots. Bet lai viņš lūdz ticībā, nemaz nešaubīdamies” (Jēk. 1:5-6)

Lai ilgas pēc Kristus klātbūtnes mūsu ikdienas dzīvē, pēc Svētā Gara vadības un Dieva padoma vada mūs tuvāk patiesās gudrības Avotam!

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas
draudžu savienības
prezidents



"DODIET GODU MŪSU DIEVAM!" (5. Moz. 32:3)

Ir 2020. gads, Kandavas draudzei –100! Katrs gads nāk ar dažādiem plāniem, iecerēm un idejām, lai parādītu patieso DIEVA draudzes būtību un uzdevumu – nest Eвангēliju, Labo Vēsti pasaulei, kuru DIEVS tik ļoti mīlējis... (Jāņa 3:16).

Šis draudzes jubilejas gads sākās ar šķietamu Covid-19 "uzvaras" gājienu pasaulē, vairāk vai mazāk paralizējot cilvēku dzīvi, jo negantais vīruss aizvēra durvis daudzām iespējām, liekot šķēršļus un ierobežojumus dažādiem plānotiem pasākumiem.

100 gadu jubilejas atzīmēšana norit ne tā, kā bijām plānojuši. Bija paredzēts aprīlī, maijā un jūnijā sagaidīt dārgus viesus, kuri reiz kalpojuši Kandavas draudzē – brāļus E. Negribu, V. Geidi un SDA draudžu savienības prezidentu V. Latgali. Diemžēl valsts ieviestie drošības pasākumi liedza mums šo prieku. Vai tādēļ skumsim? Cīnīsimies tālāk šo ticības cīņu, lai reiz arī mēs kopā ar Pāvilu varam teikt, ka esam ar JĒZU gājuši līdz uzvarai (2. Tim.4:7).

Svētos Rakstos ir teikts, ka "tiem, kas DIEVU mīl, visas lietas nāk par labu" (Rom. 8:28). Šķiet, kas gan labs var būt situācijā, kad ir smagi gan fiziski, gan emocionāli, jo brūķ cilvēku dzīvē, nospiež sadzīves problēmas, ciešanas un šķiršanās no mīļajiem? Stiprinājumu un spēku dod Jēzus teiktais, ka VIŅŠ visu tur Savās rokās, kontrolē notiekošo un ka mēs neesam atstāti vieni (Mat. 28:20). Vēl vairāk – durvis uz Debesīm ir atvērtas un neviens tās aizvērt nevar! (Atkl. 3:7, 8). Mums ir stiprs Aizstāvis,

Kurš aizlūdz par mums, cīnās par mums, un VIŅU nevar apturēt nekāds koronavīruss. VIŅŠ ir draudzes Galva, draudze – VIŅA acuraugs!

15. augusta Sabatā bijām ļoti priecīgi, sagaidot br. Zigurdu Kukulīti ar ģimeni. Viņš kalpoja Kandavas draudzē no 1994. līdz 1997. gadam gan ar Vārdu, gan ar mūziku (kalpoja arī ģimene!), braucām kolportāžā.

Sākās sabatskola, kuru vadīja māsa Ivita, draudzes vecākā, pārrunājām tēmu "Vārda līdzdalīšana". Tajā ietilpst gan Bībeles simbolu nozīme, gan DIEVA Vārda radošais spēks un arī ieguvums, ko nes Vārda pētīšana un ieviešana dzīvē. Saņemtās atziņas un svētības varam līdzdalīt tiem, kas mums līdzās, jo DIEVA galvenais mērķis ir ikviena cilvēka glābšana Mūžībai, bet mēs esam aicināti būt darba rīki VIŅA rokās šajā jomā.

Iesākot dziedājam par dārgo Pērlī un mūsu katra pienākumu strādāt KUNGA vīna kalnā, lai caur mums Glābšanas vēsts aizsniegtu katru pazudošo un bēdīgo, naidnieku un tuvāko. Galvenā doma tajā visā – Eвангēlijs jādzird visiem ļaudīm šai pasaulē!

Pirms svētrunas – Lūgšanu grozs, kas mūsu draudzē sāka darboties 8. augustā. Lūdzām par vajadzībām, kas uzticētas kopīgai aizlūgšanai, pateicāmies par uzklaušitajām un piepildītām lūgšanām. Lai DIEVS svētī šo kalpošanu Kandavas draudzē!

Otro stundu iesāka Kandavas draudzes sludinātājs Juris Bite ar 84. psalma rindām. Brīnišķīgas ir atziņas par svētībām un spēku, ko saņemam no mūsu RADĪTĀJA,

staigājot Viņa ceļos SVĒTĀ GARA vadībā un pagodinot GLĀBĒJU.

Priecīgi sagaidījām mūsu dārgo viesi Z. Kukulīti, Kandavas draudzes 100 gadu jubilejas programmas piekto dalībnieku. Kopīgi atcerējāmies gan kolportāžas gaitas un ieguvumus, gan eвангēlizācijas pasākumu Zantes kultūras namā. Pārdomas mījās ar muzikālās ģimenes sniegumu gan dzejā, gan dziesmās. Tika dziedāts par RADĪTĀJU un VIŅA radītās dabas skaistumu, par tās nozīmi un misiju cilvēka dzīvē, arī pārmaiņām, kas nemitīgi norisinās mums apkārt.

Ļoti dziļas pārdomas izraisīja br. Zigurda stāsts par kādu mākslinieku, kurš, gleznodams Svētā Vakarēdiena notikumu, meklēja cilvēku, lai atveidotu KRISTUS seju. Pēc ilgāka laika, meklējot prototipu Jūdas sejai, šis mākslinieks izvēlējās... to pašu cilvēku! Laiks ienes korekcijas visā – gan dabā, gan cilvēkā... Vai vienmēr tas notiek uz labo pusi? Pārdomāsim faktu par cilvēka iejaukšanos dabas norisēs, kaut arī viss, kas nācis no RADĪTĀJA Rokām, ir vajadzīgs un Viņa brīnišķīgi veidotajā radībā lieku detaļu nav!

Divi piemēri. Pirmais. Savairojies pārāk daudz vilku? Jāizsauj! Rezultātā savairojas par daudz stirnu un dažkārt, tām izskrienot uz meža ceļa, cieš mašīnas... Izjaukts dabas līdzsvars... Otrs. Cilvēki rada autopilotējamās mašīnas, taču – ir cietušie, nav nostrādājis mākslīgais intelekts...

Viss, ko radījis RADĪTĀJS, ir unikāls un atbilst noteiktam mērķim, jo VIŅŠ nedara neko lieku, bet tieši to, kas paredzēts VIŅA plānā.

Cik brīnišķīgi radīts bija cilvēks (Ps. 139), lai sekotu DIEVAM, lai koptu un sargātu to skaisto Ēdeni, uzticoties un paklausot RADĪTĀJAM! Bet iejaucās grēks...

Šobrīd pasaule bauda rūgtos nepaklausības augļus, bet, paldies DIEVAM, tai dāvināts GLĀBĒJS, lai glābtu cilvēci un atjaunotu cilvēkā zaudēto līdzību ar VIŅU, arī atjaunotu zemi un debesis. DIEVA mērķis ir, lai viens otram kalpojam, nedzīvojot vienīgi sev pašam, bet otru turot augstāk par sevi. Piemēri no Bībeles – Jāzeps piedzīvoja vissmagākās situācijas, nonākot verdzībā, lai glābtu savu tautu; Stefans tika nomētāts ar



akmeņiem, bet saņēma atklāsmi no JĒZUS – Debesis ir atvērtas tiem, kuri pieder VIŅAM; Sauls, kristiešu vajātājs, kuram bija pa prātam Stefana nāve, tiek SVĒTĀ GARA uzrunāts, “piedzimst” lielais apustulis Pāvils; SVĒTAIS GARS nošķīra svētai kalpošanai un sevišķam uzdevumam Barnabu un Saulu; evaņģēlīzācijai Ķīnā – Hadsonu Teiloru, bet Elena Vaita, KUNGA kalpone, bija vāja un slimīga jauna meitene...

Kas viņus visus atšķir no mums? Mums jāpazemojas zem VIŅA spēcīgās Rokas! JĒZUS ir rūpējies, rūpējas un rūpēsies kā labais GANS par Savu ganāmpulku, kā GALVA pār Savu miesu, draudzi.

Kāda ļoti svarīga nianse: KRISTUS nāca, lai glābtu cilvēkus, taču arī – atjaunot DIEVA godu, jo visa labā ienaidnieks bija apmelojis un aptraipījis VIŅA Vārdu. Cik liela mana/ tava atbildība DIEVA priekšā? Vai es/ tu pieliekam visas pūles, lai ar Labo Vēsti aizsniegtu tos, kuri iet bojā šajā pasaulē bez DIEVA atziņas? Vai mēs kā dzīvā DIEVA draudze, patiesības balsts un pamats (1. Timotejam 3:15) tuvojamies VIŅA nospraustajam mērķim?

Mūsu dzīvē jāpiepildās DIEVA žēlastībai, veidojot mūsos cēlus, tikumiskus raksturus, lai kļūtu par VIŅA dzīvības Vārda sējējiem! Lai lūdzam, kā Dāvids lūdza 51. psalmā no 12. līdz 14. pantam! Brīnīšķa ir apziņa, ka JĒZUS ir mans un ka es piederu VIŅAM (202. dz.).!

Mīlēsim, godināsim, pielūgsim VIŅU, KURŠ mūs mīlējis un mīl ar Mīlestību, kas nekad nebeidzas! Lai mums kā DIEVA tautai ir dzīvs un varens Spēks, vienotība VIŅA darbā un pielūgsmē, gaidot pēc VIŅA apsolījuma jaunas debesis un jaunu zemi, kur taisnība mājā! TAS KUNGS – mūsu Taisnība! VIŅA Vārds ir pāri visiem vārdiem, un pestīšana VIŅA Vārdā, lai pateicība DIEVAM! Nāc, KUNGS JĒZU!

Tā bija neaizmirstama diena ar daudziem jaukiem brīžiem. Ciemiņi tika sveikti ar ziediem un piemiņas veltēm, bet visa noslēgumā – brīnīšķs svētku mielasts un kopā būšanas prieks!

*Kuldīgas draudzes Komunikācijas
nod. vārdā – A. Freija*

VECMĀMIŅAS STĀSTI

*Atmiņās dalās Biruta Sibirjova
(dz. Bite) no Talsu draudzes*

Andra Pešeļa grāmatā “SDA Latvijas draudžu vēsture” lasāms: “Kandavas draudze dibināta 1920. gadā, 1930. gadā draudzes sarakstā minētas 27 personas, starp kurām biežāk minēti Andersoni...”. Šeit pievienota arī draudzes 1928. gada fotogrāfija, kurā redzama manu vecvecāku Andersonu ģimene. Vēlos draudzi simtgadnieci iepazīstināt ar šo ģimeni!

VECMĀMIŅAS ATGRIEŠANĀS

Mana vecmāmiņa Rozālija dzimusi Limbažu rajona Alojasa pagastā kā vecākais bērns Jēkaba un Ilzes Iteru (tā laika rakstībā – Itteru) ģimenē. Tēvs bija luterāņu draudzes pērminderis. Abi vecāki bija priekšzīmīgi kristieši. Svētbrīži bija neatņemama ikdienas daļa, un svētdienās vecāki nestrādāja.

Laimīgo bērniņu pārtrauca tēva pāragrā nāve. Palika atraitne ar trim meitām: Rozāliju, Jūliju un Matildi. Vecākajai māsai bija jāpalīdz apgādāt ģimeni. Rozālijai iesākās ganu gaitas, un pēc tam nācās iepazīt sūro kalpa dzīvi. Meitene bieži atcerējās laimīgās bērības brīžus, tēva aizlūgšanas, kurām viņš mēdza pievienot vārdus: “Dievs, pasargi mūs no viltus praviešiem!” Šīs atmiņas uzdeva jautājumus, uz kuriem nebija atbilžu. Arī draudzes mācītāja atbildes meiteni neapmierināja, jo tās bija neskaidras un izvairīgas. Kad Rozālija saslima ar melnajām bakām, saimnieki kalponi novietoja aizdurvē uz salmu maisiem, necerot, ka viņa izveseļosies. Taču viņa izdzīvoja, tikai seja palika neglītas baku rētas. Reiz kāds garām ejošs puisis noteicis: “Nabaga meitene! Kas tevi tādu precēs?”

Pagāja laiks, un rētas sadzija. Pienāca brīdis, kad šis pats jauneklis – Jānis Andersons – veda Rozāliju Iteri pie Štackenbergu pareizticīgās draudzes altāra. Jāņa tēvs bija no zviedru ieceļotājiem, palicis Latvijā pēc Ziemeļu kara. Viņa vecāki piederēja pie pareizticīgās draudzes. Laulībām tika uzstādīts nosacījums – sievai ir jāpāriet vīra ticībā, kā arī jāmaina latviskais vārds. Tā Rozālija kļuva par Aleksandru.



*Aleksandra Andersone kopā ar
jaunāko mazbērnu Daigu
(dz. 1965. g.)*

Jaunā ģimene devās darba meklējumos uz Rīgu. Reiz Aleksandras uzmanību piesaistīja afiša ar uzaicinājumu piedalīties Bībeles izpētes seminārā.

“Varbūt tur atradīšu atbildes uz saviem neatbildētajiem jautājumiem?” viņa nodomāja. Savus jautājumus viņa uzdeva semināra vadītājam Jānim Birziņam. Viņš atbildēja: “Nē, es nevaru uz tiem atbildēt, tikai Bībelē var atrast atbildes uz šiem jautājumiem. To spēsiet, ja apmeklēsiet mūsu semināru.” Tā izrādījās patiesība.

Pēc semināra Aleksandra vēlējās kristīties, bet sludinātājs teica: “Jūs taču gaidāt bērniņa piedzimšanu, varbūt kristības varētu notikt pēc tam?” – “Nē,” skanēja atbilde, “es neko neatlikšu uz vēlāku laiku.”

Tā 1920. gada vasarā viņa tika kristīta un pievienojās adventistu draudzei, bet rudenī piedzima Andersonu otrais bērns – Mirdza. Tādēļ mēdza sacīt, ka mana māmiņa (Mirdza) tikusi kristīta divas reizes. Pati Mirdza tika kristīta, kad viņai bija 14 gadu.

VECTĒTIŅA ATGRIEŠANĀS

Savu jauno, adventistu draudzē gūto pārliecību Aleksandra nedeklarēja skaļās pamācībās, bet sekoja savu vecāku piemēram: dzīvoja tā, lai ticība atklātos darbos. Vīrs Jānis visu vēroja un arī rīkojās klusējot. Pazuda bēniņos

žāvētie tabakas saišķi. Pēc tam viņš pievienojās sievas un bērnu diētai. Vienīgais, kas sagādāja grūtības, bija sabata ievērošana. Kāds kaimiņš vienmēr lūdza Jāņa palīdzību. Kādu reizi, kad Jānim bija jāpiedalās cūku bērēs, viņš ar nazi smagi savainoja roku un sacīja sievai: "Dievs negrib, ka es strādāju sabatā." Pēc tam viņš ar kristībām pievienojās draudzei.

ALEKSANDRAS MĀTES UN MĀSU ATGRIEŠANĀS

Ilzes Iteres meitas sāka patstāvīgas dzīves gaitas. Sava mūža nogalē Ilze sastapa draudzeni, kura svētīja sabatu, taču drīz vien viņa nomira.

Māsa Jūlija bija progresīvi domājoša, aktīva jaunie. Kad viņai radās veselības problēmas, Aleksandra pieņēma māsu ģimenē.

Ģimenē auga četri bērni. Tas nebija viegli. Jānim sabata dēļ bija grūti atrast darbu. Bez tam, dzīvojot Rīgā, bija jākopj arī zirgs. Tā pienāca brīdis, kad vakariņās bija apēsts pēdējais maizes klaips. Bet ko ēst rīt? Aleksandra ģimenes vajadzības izsacīja skaļā lūgšanā, ko dzirdēja arī viņas slimā māsa.

No rīta kāds klauvēja pie durvīm.

"Bērniņi, maizīte nāk!" iesaucās māte.

Kad viņi atvēra durvis, aiz tām stāvēja kāds vīrs.

"Šorīt nevarēju paiet garām jūsu mājai. Atcerējos, ka reiz grūtā brīdī man palīdzējāt. Šeit būs mans parāds!" vīrs teica un iedeva naudu.

Kad visi brokastoja, atkal kāds klauvēja pie durvīm.

"Vīriņ, darbs nāk!" iesaucās sieva.

Ienācēja tūlīt vērsās pie Jāņa:

"Anderson, vai jums ir zirgs?"

"Jā."

"Nu tad jūdziet un brauciet! Man ir vajadzīgi akmeņi būvēšanai."

"Bet es nestrādāju sestdienās."

"Mani interesē tikai, lai darbs būtu padarīts."

Atbildētā lūgšana uzrunāja māsu Jūliju, un viņa ar kristību pievienojās vienai no Rīgas adventistu draudzēm. Tur viņa kalpoja par jauniesu vadītāju. Žēl, bet Jūlijas dzīve aprāvās pusmūžā. Lai gan viņai nebija savas ģimenes, tomēr viņas mīlestība un talanti tika ieguldīti Dieva darbā – draudzes ģimenē.

Drīz pēc tam tika kristīta arī jaunākā māsa Matilde. Viņa ar vīru Heinrihu Dīriņu apmetās uz dzīvi Dikļos. Mūža nogali atraitne kopā ar bērniem pavadīja Talsu novadā. Viņa pievienojās Talsu draudzei. Meitas aprūpē Matilde piedzīvoja 97 gadus.

ALEKSANDRAS VĪRAMĀTES ATGRIEŠANĀS

Jāņa māte Eda Andersone nespēja samierināties ar dēla ģimenes jauniešiem uzskatiem, pievienojoties adventistu draudzei. Viņa vainoja vedeklu sliktā ietekmē un katru dienu sagādāja izaicinājumus. Jānis bija namdaris un darba meklējumos kopā ar ģimeni pārcēlās uz Kurzemi – Kandavu, tad Mērsragu, Talsiem. Māte dzīvoja meitas aprūpē. Aleksandra turpināja lūgt par vīramāti. Lūgšana tika atbildēta pēc 25 gadiem, kad viņas abas atkal sastapās. Vīramāte vēlējās būt dēla ģimenē, nu jau nespēcīga un uz gultas guļoša. Sajutusi mīlestības pilno aprūpi, viņa sacīja vedeklai: "Piedod, ka es tevi sāpināju. Es neticēju, ka pasaulē var būt tāda mīlestība, kas spēj mīlēt pat ienaidniekus." Viņas pēdējā vēlēšanās bija tikt kristītai. To izpildīja sludinātājs Oto Balodis.

AIZLŪGŠANA, UZ KURU ATBILDĒJA NEKAVĒJOTIES

Šī gada jūlija "Adventes Vēstis", rakstā par Kurzemes lūgšanu grupām tika pieminēta Talsu draudze un kāda atbildēta lūgšana.

Mans vectēvs bija saslimis ar plaušu karsoni. Ārsts sacīja viņa



1928. g. Kandavas draudze. 1. rindā 2. no labās – mana vecmāmiņa, blakus – viņas māsa Jūlija, starp viņām un priekšā – Andersonu ģimenes bērni Andīna, Harijs, Jānis un mana māte Mirdza (8 gadus veca). Augšējā rindā 1. no kreisās – mans vectēvs. (Šis attēls jau reiz ir ticis publicēts "Adventes Vēstīs" – 2020. gada janvāra numurā pie Alberta Sokolovska raksta "Fogēticība".)



Normunds Paeglītis (pa kreisi) un Ansis Druviņš.

sievai: “Nav cerību. Esiet gatava uz visu...”

“Kā lai pasaku to vīram?” pie sevis domāja Aleksandra, ieejot slimnīcas palātā. Bet vīrs Jānis Andersons ierunājās pirmais: “Šodien piektdienā... vakarā ir draudzes lūgšanu sapulce. Aizej un pasaki, lai lūdz par mani.”

Pēc tam ārsts tās pašas dienas vakarā bija izbrīnīts par pacienta veselības izmaiņām. Jānis viņam liecināja, ka Dievs spēj dziedināt,

bet sievai viņš jautāja: “Cik rādīja pulkstenis, kad lūdzāt par mani?”

“Ap sešiem vakarā.”

“Jā, šajā laikā man vairs netrūka elpa un mitējās arī sāpes.”

VIESMĪLĪBAS REZULTĀTS

No Kandavas Andersoni pārcēlās uz dzīvi Mērsragā, Talsu novadā, kur vectētiņam vajadzēja piedalīties mājas būvē. Pēc pabeigta darba mājas saimnieks viņam ar ģimeni atļāva tajā dzīvot. Šeit – “Dievkociņos” – pirmskara gados izveidojās Talsu draudzes mazā grupa. Dievkalpojumi notika sabatos. Tos apmeklēja draugi, kaimiņi un interesenti.

Andersonu vecākais dēls Harijs strādāja par pasažieru vilciena mašīnistu maršrutā Talsi – Mērsrags. Kādā vēlā vakara stundā Talsu dzelzceļa stacijā uz jau tukšā perona stāvēja kāds invalīds. Mašīnists viņam uzjautāja: “Uz kuriem brauksiet? Es palīdzēšu iekāpt.”

“Es nezinu, uz kuriem braukt,” viņš atbildēja.

“Tad brauciet pie manis uz Mērsragu,” sacīja Harijs, “tur dzīvo mani vecāki, tur ir jūra, varēsiet atpūsties.”

Tā Normunds Paeglītis nonāca “Dievkociņos”, Andersonu ģimenē.

Viņš bija uzcītīgs dievkalpojumu apmeklētājs un tika kristīts 1946. gadā, pievienojoties Talsu draudzei.

Pēc kara mani vecvecāki pārcēlās uz dzīvi mūsu ģimenē, Vandzenes pagasta “Mežlaukos”. Bija liela priekštiesība klausīties viņu piedzīvojumos par Dieva brīnišķīgo vadību.

Kandavas draudzē pašlaik darbojas divas Andersonu ģimenes atvases: mazmeita Ligita Caune (dz. Andersone, 1943. g.) un mazdēls Juris Bite (dz. 1948. g.).



Andersonu ģimene 1939. g. 2. rindā no kreisās: Jānis (1922–1990), Andīna (precējusies – Ūpe; 1925–2006), Mirdza (precējusies – Bite; 1920–1999) un Harijs (1919–1947). Priekšā sēž: Jānis Andersons (?–1963) un Aleksandra Andersone (bij. Rozālija Itere) (?–1980).



KĀ TIKT GALĀ AR CIEŠANĀM UN ZAUDĒJUMU



Franks Hāzels
(Frank M.
Hasel) – PhD,
ordinēts mācītājs.

Kā lai izskaidro to, ko nevar izskaidrot? Kā aprakstīt mīlestību kādam, kurš nav mīlējis? Šķiet, ka visskaistākās un vissāpīgākās pieredzes dzīvē nav iespējams adekvāti aprakstīt vārdos. Katrs nozīmīgs zaudējums, katras ciešanas ir unikālas. Katrs cilvēks to izjūt atšķirīgi.

Es nespēju dot atbildi uz katru ciešanu gadījumu, bet es spēju padalīties ar nelielu gabaliņu savas dzīves stāsta cerībā, ka šādi spēšu iedrošināt citus, kam ir līdzīgi izaicinājumi, un palīdzēt viņiem atrast savu ceļu, kā tikt galā ar ciešanām un nāvi.

ULRIKAS ZAUDĒŠANA

Es tiku svētīts ar laimīgu bērnību un vecākiem, kuri ticēja Dievam un autentiski praktizēja savu ticību. Risinot jautājumus par Dievu un ticību, es daudzus gadus nebiju saskāries ar lielām ciešanām vai kāda man tuva cilvēka nāvi, lai gan zināju, ka šī nepievilcīgā dzīves puse eksistē. Jā, ir iespējams runāt par nāvi un ciešanām abstraktā un teorētiskā veidā. Taču perspektīva mainās pilnībā, kad tas viss skar tevi pašu.

2009. gadā nomira mana sieva. Ulrikai bija tikai 43 gadi, kad viņai atklāja agresīvu krūts vēža paveidu. Viņai bija daudz nākotnes plānu, un viņa bija ļoti vajadzīga. Vairākus gadus būdama trīs dēlu māte un māsasmeitene, viņa tikko kā iesāka

pamatskolas skolotājas gaitas. Šo profesiju viņa ļoti mīlēja. Kā skolotāja viņa bija ne tikai sekmīga – bērni viņu cienīja un kolēģi respektēja.

Mēs izmēģinājām visu, lai panāktu dziedināšanu. Mana sieva bija konsekventa veselīga dzīvesveida ievērošanā. Viņa bija pozitīva un cerības pilna savā garīgajā ceļā kopā ar Dievu. Mēs viņu atbalstījām, cik varējām. Mēs lūdzām. Ulrika lūdza pēc svaidīšanas ar eļļu divreiz – pirmo reizi slimības sākumā, otrreiz – tās beigās.

Viņa nomira gada laikā kopš diagnozes noteikšanas. Tie, kas viņu pazina, varēja liecināt, ka viņa bija pārsteidzošs uzticības paraugs un nešaubīga palāvībā uz To Kungu. Kad viņa mira, viņai bija miers sevī un miers ar To Kungu. Līdz ar viņas nāvi iestājās ciešanu beigas viņai, bet mums ciešanas tikai iesākās.

Ulrikas zaudēšana atņēma maniem bērniem un man kopīgo pieredzi, kuru vairs nevaram dalīt ar viņu. Piemēram, mūsu vecākā dēla nesenās laulības. Viņai nekad nebūs iespēju turēt rokās savus mazbērņus. Mums pietrūkst viņas padoma un atbalsta. Šis zaudējums ir ļoti sāpīgs, un to ne ar ko nevar aizpildīt.

Saka, ka laiks dziedē visas brūces, taču tas tā nav, jo pats laiks var būt kā brūce. Lai gan sākotnējās sāpes ar laiku mazinājās, tomēr laiks arī panāk, ka daudzas atmiņas par viņu izplēn, tādēļ viņas prombūtne paliek kā sāpīgs tukšums mūsu dzīvē.

JAUTĀJUMI “KĀPĒC...?”

Sāpes un ciešanas raisa sarežģītus jautājumus par Dievu un ticību. Sāpes spēj izraisīt tik lielas šaubas, ka tās potenciāli spēj iznīcināt ticību.

Pēc Ulrikas zaudēšanas daudzas no tradicionālajām atbildēm mums ir zaudējušas savu nozīmi. Vienlaicīgi mēs saskaramies ar ietiepīgajiem “kāpēc” jautājumiem. Ne tikai jautājums “kāpēc tas notika ar mums?”, bet arī “kāpēc tam bija jānotiek tikai ar citiem un ne ar mums?” Vai “kāpēc slimībai, ciešanām un nāvei ir jāskar citus un nevis mūs?” Galu galā mēs dzīvojam grēcīgā un nepilnīgā pasaulē, kur pat kristieši nav izņēmums.

Ja cilvēki sekotu Dievam tikai tādēļ, lai viņus neskartu ciešanas un nāve, tad viņi ļoti viltos. Pat sakaroties ar grūtībām un ciešanām, mums jāmacās dzīvot tā, lai citi nešaubītos par Dieva mīlestību. Tā vietā viņiem jāparedz cerība, kura, neskatoties uz ciešanām, mums ir. Iespējams, ka tad arī viņi vēlēties uzticēties tam pašam Dievam, kuru apliecinām mēs.

Ja cilvēki seko Dievam tikai tādēļ, lai viņus neskartu ciešanas un nāve, tad viņi ļoti vilsies.

Mums jāuzticas Dievam un Viņa labestībai, neskatoties uz neatbildētiem jautājumiem un šķietamu bezjēdzību.

Dažus jautājumus nevar izskaidrot teorētiski, taču vienalga mums jādzīvo tā, lai mūsu ticība Dieva labestībai būtu redzama. Dievam noteikti nav prieka par mūsu slimībām un nāvi. Tikai velns priecājas par mūsu slimību un ciešanām vai arī gadījumiem, kad, saskaroties ar lielām grūtībām, piedzīvojam savas ticības sabrukšanu. Mūsu ģimene cieši izlēma nedot velnam šo prieku.

SMAGAS IZVĒLES

Ciest ir grūti. Taču ciest bezmērķīgi ir nepanesami. Tomēr mēs bieži piedzīvojam sāpīgus notikumus, kuri šķiet bezjēdzīgi. Tad rodas spēcīgs kārdinājums atrast nozīmi šajos šķietami bezjēdzīgajos notikumos. Taču mums ir jāmacās dzīvot, atstājot jautājumus neatbildētus, resp., mums jāuzticas Dievam un Viņa labestībai, neskatoties uz neatbildētiem jautājumiem un šķietamo bezjēdzību, kas spēj padarīt mūsu ciešanas tikai lielākas. Lai gan es neredzu nekādu nozīmi savas sievas nāvē, es vēlos dzīvot tā, lai būtu skaidri redzams: es uzticos Dievam tik un tā.

Sarežģītos laikos kāds vienmēr cer, ka apstākļi var mainīties. Mēs izmisīgi gaidām uz šīm pārmaiņām. Taču, to darot, fokusējamies tikai uz sarežģījumiem un šķēršļiem, resp., mēs sākam salīdzināt sevi ar citiem un apskaužam tos, kuri šķietami cieš mazāk vai dzīvo daudz labāk par mums. Taču, darot šādi, mēs fokusējamies paši uz sevi, nevis uz Dievu, kurš vienīgais ir mūsu cerības pamats un drošība.

Pēc sievas nāves man bija jāizdara izvēle: vai nu es ļaušu savai nepacietībai un šaubām pārņemt dzīvi un šādi apšaubīšu Dieva labestību, vai arī sākšu saredzēt dzīves izaicinājumus unikālas iespējas, kas var man palīdzēt kļūt

par tādu cilvēku, kādu Dievs vēlas mani redzēt un kāds citos apstākļos izveidoties nevarētu.

Vai es tiešām vēlos pieņemt sievas nāvi kā savas eksistences daļu? Tas ir kaut kas, ko es negribēju, ne jau tā biju iztēlojies savas dzīves otro daļu, es netiku to plānojis, tā nav mana vaina un, tik tiešām, tas nav tas, ko es būtu gribējis. Tomēr tā ir daļa no manas biogrāfijas, mana identitāte.

Vēl svarīgāks par to, kas noticis manā dzīvē, ir veids, kā es uz to reaģēju. Pastāv kārdinājums palikt prāta ilūzijās, izdomātā pasaulītē, kurā es neļautu iekļūt viņas zaudējuma realitātei. Tā, šķiet, būtu daudz vieglāk sāpīgo realitāti apspiest. Taču tikai tad, kad man pietiek drosmes stāties pretī šim nolieguma mehānismam un godīgi pieņemt viņas prombūtnes sāpīgo realitāti ar visām tās neglītajiem sarežģījumiem, es pamazām, uzmanīgi spēju sakārtot savu ikdienas dzīvi no jauna. Kad es pakāpeniski atmetu savu iekšējo pretestību un pieņēmu jauno realitāti, man bija jāraud, taču vienlaicīgi tas bija tā, it kā no pleciem nokristu smaga nasta. Tas bija Dievs, kurš man iedeva spārnus, lai es, līdzīgi ērglim, spētu atkal lidot.

ILGAS PĒC DIEVA

Kad es pieņēmu Ulrikas nāvi, daudzi jautājumi palika neatbildēti. Tas bija solis mācību procesā, kurš, es pieņēmu, ilgs visu manu mūžu.

Dažas praktiskas lietas man ļoti palīdzēja tikt galā ar zaudējumu un palikt garīgi sakarīgam un priecīgam, ko esmu apliecinājis savā grāmatā "Ilgas pēc Dieva." Īpaši man palīdzēja vienkāršs vingrinājums, ar kura palīdzību attīstīju sevi pateicības attieksmi. Es arī iemācījos jēgpilni aizlūgt par citiem, kas pavēra jaunus apvāršņus manā personiskajā ceļā kopā ar Dievu.

Protams, paliekot vienam, man ir savas vajadzības un ilgas, kuras nav vienkārši apmierināmas. Ir liels kārdinājums sekot pa taku, kas atnestu ātru baudu, bet ne ilgstošu apmierinājumu un laimi. Tā nav Dieva griba, es zinu. Tā vietā esmu mācījies un joprojām mācos, ko nozīmē uzticēties Dievam dienu no dienas un dzīvot ticības dzīvi.

Es varētu sacīt, ka dzīvoju ticības dzīvi, taču tas nebūtu patiesi, ja es izdomātu savas problēmas risinājumu pēc sava prāta. Man ir jāmacās uzticēties Dievam un Viņa apbrīnojamai žēlastībai katrā savas dzīves jomā, arī tad, ja cilvēciņi neredzu, kā Viņš spēs apmierināt manas vajadzības. Taču Dievam ir tūkstošiem ceļu, kā palīdzēt, ceļu, par kuriem es neko nezinu (skat. Jer. 33:3).

Esmu mācījies, ka tas tiešām atmaksājas – uzticēties Dievam un Viņa žēlastībai un labestībai, esot saiknē ar Viņu. Ar šo pieredzi rezonē dvēseles iekšējās ilgas. Man patīk vārds "ilgošanās". Šķiet, cilvēki nekad nav tik cilvēciņi kā tad, kad ilgojas pēc kāda vai pēc kaut kā. Pilni ar cerību. Dzirksti acis. "Ilgas" ir vārds, kurš mūs vada ārā no šaurā prāta stāvokļa un rituālu veikšanas sausā gara. No dziļām ilgām izriet lietas, kuras notiek ar sirds atļauju. Mūsu ilgās ir iekļauta visa mūsu būtne. Ilgas ir kaut kas, kam tu nevari pavēlēt notikt. Tās izaug un asno no mīlestības dvēseles. Tās ir brīvas un nepiespiestas. Cilvēks, kurš ilgojas, nav apmierināts ar dzīvi tādu, kāda tā ir, bet cenšas to mainīt uz labu, pa to laiku starp savām sāpēm un ciešanām dzīvojot ticības dzīvi tikai no Dieva žēlastības vien.

Šādi es ilgojos piedzīvot to dienu, kad Jēzus nāks atkal, kad Dieva mīlestība izrādīsies stiprāka par nāvi un Viņš augšāmcels tos, kuri ir uzticējušies Viņam – ieskaitot manu dārgo sievu Ulriku.

F. Hāzels ieguvis doktora grādu sistemātiskās teoloģijas jomā, līdz 2016. gadā kalpojis Vācijā, bijis Teoloģijas katedras dekāns un Elenas G. Vaitas studiju centra direktors Bogenhofena seminārā, Austrijā. Šobrīd – Bībeles pētījumu institūta asociētais direktors Septītās dienas adventistu baznīcas pasaules galvenajā mītnē Silverspringsā, ASV.

Raksts publicēts žurnālā "Ministry" 2018. gada decembrī, tulkojis Andris Pešelis.

ATKLĀSMES GRĀMATA

APOKALIPSES KOPSAVILKUMS, 21. DAĻA

Dags Bačelors ir Septītās dienas adventistu sludinātājs, kristīgā medija "Amazing Facts" prezidents.



Tāpat Dieva dusmas parādās trešā eņģeļa vēstī, tiek izteikts brīdinājums.

Atgriezīsimies 14. nodaļā, 11. pantā: "Un viņu mocību dūmi celsies augšup mūžu mūžos; un nebūs miera ne dienu, ne nakti tiem, kas pielūdž zvēru un viņa tēlu un pieņem viņa vārda zīmi."

Pirmkārt, tiem, kuri nav ar Jēzu, nebūs miera. Vai tas ir skaidrs visiem? Jēzus saka: "Nāciet šurp pie Manis visi [...]. Es jūs gribu atvieglināt." (Mateja 11:28) Ja jūs pie Viņa neejat, jums nav miera.

Ko nozīmē tas, ka "dūmi celsies augšup mūžu mūžos"? Vai tas nozīmē, ka mūžīgi, mūžīgi, mūžīgi augšā celsies dūmi? Ir vairāki veidi, kā šo vietu var tulkot. Viens veids – dūmi ceļas augšup, cik tālu vien ir iespējams saredzēt. Ziniet, kad ir liela uguns, nevar pat saskatīt, cik augstu šie dūmi ceļas. Otrs veids – tie ceļas augšup mūžīgi mūžos. Mēs zinām, ka otrais variants šeit nav domāts, jo ir teikts, ka tiem, kuri tiks iemesti uguns jūrā, šī būs otrā nāve (Atkl. 21:8). Vēl vairāk, mums ir teikts, ka bezdievīgie izgaiss kā dūmi (Ps. 37:20), ka nepalik pat ogle. Maleahijas 3:19 varam lasīt, ka viņi tiks sadedzināti, viņi kļūs par pelniem. Tāpat šeit tiek runāts par dūmiem, kas sniedzas līdz pat debesīm un ir visiem redzami. Tālāk, pēc šī panta kontrastā redzam 12. pantu. Iepriekš, 11. pantā, stāstīts par tiem, kuriem nebūs miera, kuriem ir zvēra zīme, un tad tiem pretī tiek likti izglābtie. "Šeit vajag izturību svētajiem, kuri turas pie Dieva baušļiem un [pievērsiet uzmanību! – D. B.] Jēzus ticības." (Atkl. 14:12, jaunais tulk.) Šeit nav teikts "tic Jēzum", ir teikts "Jēzus ticības".

Kādu ticību mēs gribam? Mēs gribam ne tikai ticēt Jēzum, bet ticēt kā Jēzus. Mūsdienās pasaulē ir daudz

dažādu ticības veidu, un cilvēki saka: "nav svarīgi, kāda ir tava ticība, mēs viens otru varam mīlēt neatkarīgi no ticības." Jā, mēs varam viens otru mīlēt, bet ne visas ticības spēj izglābt. Glābjoša ticība ir ne tikai ticība Jēzum, bet gan ticība kā Jēzum. Tāda ticība, kāda Jēzum bija uz Tēvu, tādam mums ir jābūt uz Kristu. Tā ir tāda ticībai patiesībai, kāda bija Jēzum. Tā ir ļoti konkrēta ticība.

"Es dzirdēju balsi no Debesīm sakām: "Raksti! Svētīgi mirušie, kas mirst iekš Tā Kunga no šā brīža. Tiešām, saka Gars, lai tie atdusas no savām pūlēm, jo viņu darbi tos pavada." (Atkl. 14:13) Ir labi būt Tā Kunga mierā, pirms nāk mocības.

Pēc tam, kad trīs eņģeļu vēstis ir izskanējušas pasaulē, Atklāsmes grāmatas 14. nodaļa turpinās ar šādiem vārdiem: "Es redzēju, un raugi: bija balts mākonis, un uz mākoņa kāds sēdēja, līdzīgs Cilvēka Dēlam; tam bija uz galvas zelta vainags un rokā ass sirpis. Cits eņģelis izgāja no Tempļa..." [Visa Atklāsmes grāmata ir skatāma Debesu Tempļa jeb Svētnīcas kontekstā] "...un sauca stiprā balsī tam, kas sēdēja uz mākoņa: "Laid savu sirpi darbā un sāc plaut, jo atnākusi plaujas stunda, jo zemes raža ir nobriedusi." (Atkl. 14:14-15)

6000 gadus Jēzus ir sējis evaņģēlija sēklu, un tagad Viņš nāks ar Savu sirpi un ievāks zemes ražu. "Tad Tas, kas sēdēja uz mākoņa, nolaida Savu sirpi pār zemi, un zeme tika nopļauta." (Atkl. 14:16) Vai Jēzus nav teicis: "Pļaujamā daudz, bet pļāvēju maz"? (Mat. 9:37) Dieva Vārds ir šī sēkla, arī mūs Viņš aicina darbā. Ko tad teiks bezdievji? [Viņi teiks:] "Pļauja ir jau pāri, beigusies arī augļu ievākšana, bet glābšanu mēs neiegūvām!" (Jer. 8:20)

Viss glābšanas plāns ir salīdzināms ar ražas ievākšanu.

Sātans ir sējis nezāles starp kviešiem, bet šeit [Atklāsmes grāmatas 14. nodaļā] ir runa par vīnogu ražu. Ir kāda dziesma: "Manas acis ir redzējušas nākošā Kunga godību, Viņš ir minis dusmības vīna spaidu." Šie vārdi nāk no tā, ko mēs tūlīt lasīsim, no šīs varenās tiesas. "Tad eņģeļi nolaida savu sirpi pār zemi, savāca zemes vīnakoka augļus un meta tos Dieva dusmības lielajā vīna spaidā. Vīna spaidu mina ārpus pilsētas, un no tā iztecēja asinis līdz zirgu iemauktiem ap tūkstoš seši simti stadiju tālu." (Atkl. 14:19-20)

Tā nav skaista aina, bet jūs jau saprotat, ka šajā aprakstā ir daudz simbolu. Pasaule nebūs klāta asinīm līdz zirgu iemauktiem, kad nāks Jēzus. Šeit tiek ainots kas cits. Kaujas nereti notika pie upēm, un daudzreiz šīs upes bija asiņu pilnas. Arī Amerikas pilsoņu kara laikā daudzās cīņās tā ir noticis. Ir grūti šķērsot upi, paliekot zirga mugurā. Tiklīdz ūdens nonāk līdz iemauktiem, zirgam jāsāk peldēt, viņš vairs nevar pāriet upi, tas ir sarežģīti. Tas aino šo barjeru, šo mirkli, līdz kuram notiek tiesa. Es vakar pētīju šo vietu un pat runāju ar Donu Makintošu [šobrīd Veimāras koledžas (Kalifornija, ASV) Veselības programmas direktors], es teicu: "Palīdz man saprast, kādēļ šeit ir teikts "tūkstoš seši simti stadiju tālu"? Tas ir aptuveni 320 kilometri. Visiem skaitļiem Bībelē ir kāda nozīme. Es skatījos dažādos Bībeles komentāros. Šis cipars neparādās nekur citur Bībelē – tieši 1600. Ir 1600 un vēl nedaudz, bet ne precīzi 1600. Protams, tas ir skaitlis, kas dalāms ar četri. Ir minējumi, ka tas norāda uz attālumu, ko iegūst, apejot Apsolīto zemi. Es nezīnu, ko tieši tas nozīmē, bet šeit ir runa par to, cik tālu un cik augstu šīs asinis plūdis. Tā ir Lielā tiesa.

“Glābjoša ticība ir ne tikai ticība Jēzum, bet gan ticība kā Jēzum.”

Pievērsiet uzmanību, kas notiek! Pēc tam, kad triju eņģeļu vēsts ir izskanējusi pasaulē, teikts, ka mākoņos nāk Jēzus. Tātad nākamā lieta, kas notiek, ir Kristus nākšana. Tas nenozīmē, ka Atklāsmes grāmata ir galā un ir atnācis Jēzus. Jēzus Atklāsmes grāmatā nāk vairākas reizes. Jēzus nāk septiņu draudžu noslēgumā, kad Viņš Lāodikejas draudzei saka: “Āmen, Es stāvu durvju priekšā!” Jēzus nāk septiņu bazīņu noslēgumā, Jēzus nāk vairākkārtīgi, arī septiņu zīmogu noslēgumā. Tie visi ir dažādi skatpunkti uz vēsturi, un tie visi beidzas ar lielo kulmināciju, kad nāk Jēzus. Tāpat ir arī šeit – pēc trīs eņģeļu vēsts izskanēšanas pasaulē nāk Jēzus.

Dosimies tālāk uz Atklāsmes grāmatas 15. un 16. nodaļu! Es centīšos ātri. 15. nodaļā redzam, ka tūlīt būs Lielā tiesa. Tur ir rakstīts par uzvaru guvušajiem pie kristāla jūras. Tie dziedāja Mozus dziesmu un Jēra dziesmu. (Atkl. 15:2-3) Kāpēc? Tad, kad sākas mocības, kad ir beidzies pārbaudes laiks, kā teikts Daniela grāmatas 12. nodaļā, piecelsies Mihaēls, lielais eņģeļu Valdnieks, kas pasargā tavus tautiešus (Dan. 12:1). Vai zināt, ko nozīmē tas, ka tiesnesis pieceļas? Zināt, ko tas nozīmē? Vispirms, kad tiesnesis ienāk tiesas zālē, visiem liek piecelties, tad tiek nosaukts godājamā tiesneša vārds, un visi stāv. Tad tiesnesis apsēžas, klausās pierādījumus, izsver tos, un, kad viņš piesit savu āmuru, lieta ir slēgta, tiesnesis ceļas kājās, un jums vairs nav jēgas ko teikt, tiesa ir galā. Nekādas aizstāvēšanās un skaidrošanās.

Kad pieceļas Mihaēls, tiesa ir galā. Izglābtie ir izglābti, pazudušie ir pazuduši. Tās ir sliktas ziņas pazudušajiem, bet labas ziņas izglābtajiem. Viņi tagad, līdzīgi

Israēla tautai, ir Sarkanās jūras otrā pusē. Kā toreiz, kad viņi pārgāja jūru, kad ēģiptieši mira, jo uz Ēģipti bija kritušas mocības, Israēla tauta dziedāja Mozus dziesmu, uzvaras dziesmu. To jūs varat atrast Bībelē, precīzāk – 2. Mozus grāmatas 14.-15. nodaļā.

Mēs gatavojamies doties pie septiņām mocībām. Kur Bībelē var atrast daudz mocību? Pirms Israēla bērni devās uz Apsolīto zemi, kas notika Ēģiptē? Mocības. Cik daudz mocību? Desmit! Kāds teikts: “Mācītāj Dag, tas nav loģiski! Kāpēc ir septiņas mocības Atklāsmes grāmatā (dažas no mocībām ir līdzīgas), bet desmit mocības 2. Mozus grāmatā?”

2. Mozus grāmatā septiņas pēdējās mocības atšķiras. Pirmās trīs no desmit mocībām, kas krita uz ēģiptiešiem, bija jāpārdzīvo arī israēliešiem. Pēdējās septiņās mocībās, kas krita uz ēģiptiešiem, Israēlu Dievs pasargāja. Kad Ēģiptē bija tumsa, israēliešiem bija gaisma, Ēģiptē nāk krusa, bet tās nav Israēla vidū, viņi ir pasargāti. Kad nāks septiņas pēdējās mocības, vai Dievs pasargās savu tautu? Atcerieties, mēs sākam ar 91. psalma lasījumu? Tur teikts: “...nedz kāda nediena tuvosies tavai teltij...” (Ps. 91:10) Cilvēki, domājot par pēdējām dienām, man saka: “Mācītāj Dag, es nezinu, vai varēšu izturēt mocības, esmu tik satraucies par tām!” Bet, ja jūs esat izturējuši līdz mocībām, jūs jau esat uzvarējuši. Jums par to nav jāuztraucas. Jums pietiks maizes, jums pietiks ūdens, jums vairs nav, par ko uztraukties. Es esmu norūpējies par to, lai paliktu uzticīgs. Ja jūs piedzīvojat, kā pieceļas Mihaēls, tad pasaule jums apkārt var brukt, bet jūs esat pasargāti zem Viņa spārnieniem. Lasot par šīm mocībām, neuztraucieties par tām! Pieņemiet glābšanu, un jums par mocībām nav jāuztraucas.

Esmu runājis ar saviem draugiem, kuri tic slepenajai paraušanai. (Mēs arī ticam paraušanai tādā nozīmē, ka tiksim pacelti debesīs, lai padebešos satiktu Jēzu, vai ne? Mēs neticam *slepenajai* paraušanai.) Ir *Atstāto*¹ versija, ka Kristus daļu cilvēku paraus prom, bet pārējiem jāpaliek

¹ Režisora Vika Ārmstronga mākslas filma “Atstātie” (“Left behind”) ir interpretācija par lielo bēdu laiku, kad ticīgie tiks slepeni parauti, resp., piepeši pazudīs, bet pārējā cilvēces daļa turpinās dzīvi uz zemes.

uz zemes un jāpiedzīvo mocības – gan taisnajiem, gan netaisnajiem. *Septiņi bēdu gadī, iespējams, esat par tiem dzirdējuši, lai gan tas nav atrodams Bībelē. Septiņu bēdu gadu nav nekur visā Bībelē, bet šie ļaudis saka: “Man ir tik bail, ka būs jādzīvo šajā bēdu laikā.” Savukārt es domāju: ja tu esi glābts, tad kāpēc par to uztraucies? Tāpēc es atbildēju: “Es par mocībām nemaz neuztraucos. Ja Dievs pasargāja Israēlu mocību laikā, vai tad Dievs nepasargās mūsdienu Israēlu?” Tāpēc neuztraucieties par to, ko tagad pētīsim!*

Tātad, viņi priecājas un dzied Mozus un Jēra dziesmu. 15. nodaļa no 5. panta: “Pēc tam es redzēju: Debesīs atvērās Tempļis, liecības telts. Un no tā izgāja tie septiņi eņģeļi, kam bija septiņas mocības, tērpti tīrā, spožā linu audeklā un ar zelta jostām ap krūtīm.” (Tāpat izskatās Jēzus, kad Viņš ir aprakstīts Atklāsmes grāmatas 1. nodaļā.) “Viena no četrām dzīvajām būtnēm iedeva septiņiem eņģeļiem septiņus zelta kausus, pildītus ar Dieva dusmām, kas dzīvo mūžīgi mūžam. Un Tempļis pildījās ar dūmiem no Dieva varenības un Viņa spēka; un neviens nevarēja ieiet Tempļī, kamēr nav beigušās septiņu eņģeļu septiņas mocības.”

Kas notika Tempļī/ Svētnīcā? Salīdzināšana, aizstāvēšana, attaisnošana, apžēlošana. Ja neviens vairs nevar ieiet, tas nozīmē, ka salīdzināšana ir beigusies un ka apžēlošana ir beigusies.

Vai zināt vēl kādu vietu Bībelē, kur teikts, ka viņi nevarēja ieiet Svētnīcā Dieva godības dēļ? Kad Salamans iesvētīja templi (to nevar atrast 1. Kēniņu grāmatā, bet to var izlasīt šajā pašā vēstījumā 2. Laiku grāmatas 7. nodaļā), kad uz altāra tika likts pirmais upuris, tieši tāpat, kā to darīja Mozus, no debesīm nāca Dieva uguns. Viņš aizdedzināja pirmo upuri. Pēc tam visas pārējās uguns templī bija jāiededz no tām pašām oglēm. Tā bija svētā uguns, paša Dieva aizdedzināta. Tas Kungs iededza uguni. Tas notika tuksneša Svētnīcā un arī tad, kad Salamans uzcēla templi. Dieva uguns nāca no debesīm, ir teikts, “ka priesteri nevarēja ieiet Tā Kunga namā, jo Tā Kunga godība piepildīja Tā Kunga namu.” (2. Laiku 7:2)

(Turpinājums 15. lpp.)

MĀCĪBAS UKRAINĀ

Šajā gadā mācības Ukrainas Adventistu teoloģijas institūtā pabeidza trīs mūsu brāļi – mācītāji Dāvis Trubeckojs, Normunds Ģipslis un Āvo Štopis. Par iesaistītiem un pieredzi, kas gūta mācību laikā, "Adventes Vēstīm" stāsta Dāvis Trubeckojs.

Ir 6.00. Kaut kas vibrē uz koka krēsla. Nočīkst grīda, tad viss atkal paliek kluss. Miegš ir ļoti salds, bet pēc mirkļa atveras durvis un Normunds ieslēdz gaismu visai istabiņai – viņš ir atgriezies no zobu mazgāšanas, un pārējiem pienācis laiks celties. Tā iesākās katrs rīts mūsu četru līdz piecu nedēļu garajās mācību sesijās, uz kurām braucām divreiz gadā – es, Normunds un Āvo.

Viss piedzīvojums sākās tad, kad uzreiz pēc 2017. gada augustā saņemtā aicinājuma kalpot par Bībeles strādnieku saņēmumu piedāvājumu tūlīt sākt teoloģijas studijas Ukrainas Adventistu teoloģijas institūtā. Mana

dzīve jau bija krasi mainījusi virzienu, kad atsaucos Dievam kļūt par Bībeles strādnieku, tādēļ uzreiz pārtraucu studijas Latvijas Universitātē un jau novembrī biju mašīnā, 17 stundu garā ceļā uz Ukrainu ar vēl diviem studentiem – Normundu un Āvo, kurus pazinu tikai tik daudz, ka biju kaut kur redzējis un zināju, kā viņus sauc.

Dodoties uz Ukrainu, nemaz nenojautu, kas mani sagaidīs turpmākajos gados. Vēlējos tikai vienu – daudz vairāk iepazīt Bībeli un nopamatoties tajā, kam es ticu un kāpēc. Atskatoties redzu, ka Dievs ir brīnišķīgi atbildējis uz šo klušo

lūgšanu, pat daudz vairāk. Lūk, kādā veidā!

Pirmā un otrā mācību sesija bija vispamatīgākās, jo tajās dažādi pasniedzēji lika nopietnu uzsvāru uz to, kādas ir Bībelē atrodamās mācības jeb doktrīnas un kāpēc mēs ticam tieši tā un ne citādi. Mūsu Dievs ir kārtības Dievs, un visa patiesība, kas cilvēkam darīta zināma, atrodas brīnišķā harmonijā un ir redzama viscaur Dieva Vārdā.

Jāpiemin arī daļa no priekšmetiem, kādus mums bija iespēja apgūt: iepriekš nosauktās doktrīnas, pirmās piecas Mozus grāmatas jeb Tora, ievads Vecajā un Jaunajā Derībā, Jaunās Derības eksegēze, sinoptiskie evaņģēliji, Kristīgās baznīcas vēsture, pasaules reliģijas, Elenas Vaitas dzīve un darbi, senebreju un sengrieķu valoda, Daniēla un Atklāsmes grāmata un hermenētika. Šie ir tikai daži no 54 priekšmetiem, kas spilgtāk palikuši atmiņā (daži sadalīti vairākās daļās).

Ārkārtīgi interesanti un nozīmīgi bija mācīties par Svēto Rakstu vēsturi jeb to, kā teksti, ko lasām mūsu Bībelēs, ir saglabājušies līdz mūsdienām un – vai tie ir palikuši neskarti, tādi, kā, piemēram, pravietis Jeremija sākotnēji bija sarakstījis. Tas ir vēl viens apbrīnojams Dieva rokraksta vilciens, ka Bībeles teksti,

2020. gada izlaidums tiešsaistē



kādi tie saglabājušies līdz šodienai, ir ar gandrīz nevainojamu precizitāti (izņemot gramatikas sīkumus, dažus vārdus, kas kopumā vēsti nemaina) tieši tādi paši, kā sākotnēji, pirms vairākiem tūkstošiem gadu, tika uzrakstīti. Dievs Savu patiesību ir pārdabiski sargājis, sevišķi cauri tumšajiem viduslaikiem, un šodien mums tā ir brīvi pieejama un visiem skaidri lasāma. Nezinot vēsturi, mēs bieži nenovērtējam mums šodien brīvi pieejamo, par ko daudzi pavisam nesen ir maksājuši ar savām asinīm.

Mums bija iespēja mācīties Kristietības vēsturi pie brāļa Vitālija V. Neroabas, kurš ir cienījams un atzīts Ukrainā un vispār Eirāzijas divīzijā tieši ar pētījumiem par Kristīgās baznīcas vēsturi slāvu zemēs. Mūsu Latvija jau turpat vien ir. Ļoti interesanti bija gūt priekšstatu un sekot līdzi tam, kā esam nonākuši no apustuļu draudzes Kristus dienās līdz milzīgām miljonus un pat miljardus vērtām baznīcu celtnēm mūsdienās (kā, piemēram, Notrdamas katedrāle). Baisi bija vērot, kā ienaidnieks nesauž un kā jau agrīnā draudze tik ātri atkāpās no Evaņģēlija vienkāršības, sperot kāju pretī pagānismam un pieņemot to par tradicionālās kristietības pamatu.

Pie šī paša pasniedzēja mācījāties arī par mūsu, Septītās dienas

adventistu, draudzes izcelsmi un vēsturi. Gūstot priekšstatu par to, kas noticis ar kristietību pagātnē, un vērojot, kā Dievs mērķtiecīgi virza lielo cīņu līdz noslēgumam, varu tikai svinīgi apstiprināt, ka Septītās dienas adventistu draudze ir Bībelē praviētais atlikums, kam uzticēts īpašs uzdevums: pasludināt pēdējo brīdinājumu – trīskāršo eņģeļu vēsti visai cilvēcei. Gluži kā Elijas dienās jau pavisam drīz tūkstoši uzzinās dārgo patiesību, kāda tā ir Kristū, un izies no dažādajām draudzēm, lai nostātos tikai un vienīgi uz Bībeles pamata un svētsvinīgi gaidītu mūsu Kunga Jēzus Otro atnākšanu.

Par abiem vēstures priekšmetiem secinājums ir viens – ja mēs nezināsim vēsturi, pieļausim daudz izšķirošu kļūdu.

Mums bija arī iespēja, iepazīstot citas konfesijas un reliģijas, kopā ar pasniedzēju doties ekskursijā uz Kijevas centrā esošo Romas katoļu baznīcu (RKB), lai kā vēsturnieku studentu grupa uzdotu dažādus jautājumus par RKB un dzirdētu atbildes no paša priesteru lūpām. Uz jautājumu: “Uz kāda pamata RKB drīkstēja pārcelt sestdienas svinēšanu uz svētdienu?” atbilde bija gluži kā doktrinālajā katehismā rakstīts: “Ja tai nebūtu tādas varas, tā nebūtu varējusi izdarīt to, kur tai piekrīt

visi mūsdienu reliģiskie virzieni, – tā nebūtu varējusi veikt pārmaiņu, kurai nav pamatojuma Rakstos, proti, ar svētdienas, nedēļas pirmās dienas, ievērošanu aizstāt sestdienas, nedēļas septītās dienas, ievērošanu.”¹ Jo “pāvestam ir tik liela autoritāte un vara, ka viņš drīkst labot vai skaidrot pat dievišķo likumu.”² Priesteris arī sacīja, ka visu baznīcu māte pamazām atjauno izjukušās attiecības ar pazudušajiem dēliem jeb protestantiem un ka šodien, ieejot, piemēram, luterāņu dievnamā, priesteru paša vārdiem sakot: “Es jūtos gandrīz kā savās mājās, jo viss izskatās gandrīz tāpat kā pie mums, tikai daudz mazāk krāšņi”.

Pēc rīta ciemošanās pie katoļiem sekoja garāka pastaiga pa Kijevas centru, līdz kamēr nonācām pie musulmaņu multifunkcionālā centra. Mums tika dota iespēja satikties ar šī centra vadītāju un uzdot dažādus jautājumus. Pēc tam viesmīlīgi vīri izrādīja ēku. Tajā atradās bērnudārzs, skola, sporta zāle, ēdnīca, ofisi un, protams, pielūgsmes zāle jeb mošeja. Tur viņi piecreiz dienā pēc īpaša signāla atskanēšanas sapulcējas uz kopīgām lūgšanām. Arī mums bija iespēja kā viesiem pabūt klāt vienā no lūgšanām, sēžot aizmugurē un

1 A Doctrinal Catechism [pg. 174], Stephen Keenan
2 Lucius Ferraris, “Papa II”, Prompta Bibliotheca



Izglītības iestādes 20 gadu jubilejas svinības



SDA vēstures muzejs uz vietas universitātē



Ciemojoties RKB un uzdodot jautājumus priesterim

Vērojot lūgšanu mošejā



vērojot. Bijība pret lūgšanām un svētām lietām noteikti ir tas, ko varam mācīties no šīs ciemošanās. Taču nevar nepieminēt, ka islāms ir arī bīstama reliģija, kurā, piemēram, daudzdievi (politeistu) jeb, viņu izpratnē, kādu, kurš no islāma vēlas pāriet uz kristietību, izraida no kopienas, aizliedzot ar viņu jebkurus kontaktus, atņem sievu un bērnus. Tas ir – labākajā gadījumā. Protams, vēlos piebilst, ka ne visi musulmaņi ir tādi, nebūt ne, taču fakts paliek.

Ejot prom, nopirkām falafelus un devāmies uz pārpildīto vilcienu, lai nokļūtu atpakaļ kopmītnēs.

Vēlos pieminēt mūsu Teoloģijas institūta rektoru Vjačeslavu Korčuku – vīru, kurš rūpējas, lai šajā izglītības iestādē studenti saņemtu pēc iespējas bibliskāku pieredzi, kas mūs sagatavotu praktiskai kalpošanai. Viņam tas arī, Dieva žēlastībā, izdodas. Īpašā komisijā atlasītie pasniedzēji, kuru starpā liela daļa bija dažādos Ukrainas ūnijas un Eirāzijas divīzijas amatos kalpojoši brāļi, bija pietiekami dažādi, atsevišķās lietās – pat savdabīgi, taču kopumā lielākā daļa no viņiem ir nodevušies vīri, kas ir patriotiski attiecībā uz Evanģēlija vēsti un nopietni izturas pret savu pienākumu – līdzdalīt mums patiesāko un labāko par Bībeli un darbu Dieva laukā. Ar daudziem ceram kontaktu uzturēt arī turpmāk, jo tie ir ne tikai mūsu pasniedzēji, kurus cienām, bet ir kļuvuši arī par mūsu draugiem.

Pati Ukraina ir ļoti liela un vienkārša zeme, bet ukraiņi – ļoti vienkārši ļaudis. Braucot pa Kijevu un skatoties pa logu, sajūta bija, kā vērojot

Rīgu pirms 10-20 gadiem – pelēkas, neizteiksmīgas daudzdzīvokļu mājas guļamrajonos, ielās ļaudis pārsvarā pelēcīgos un melnos toņos. Savs šarms tajā tomēr ir.

Mūsu mācības Covid dēļ netika ietekmētas, jo pēdējā sesija beidzās tieši pirms pandēmijas ierobežojumiem, taču gan eksāmens, gan izlaidums notika digitāli – pie saviem datoru ekrāniem. Domāju, neviens no absolventiem nebija iztēlojies iespēju, ka savu paša izlaidumu kopā ar ģimeni vēros datorā. Tomēr prieks, ka iestādes vadība mēģināja padarīt to, cik svinīgu vien iespējams. Tas arī izdevās!

Un kā ar draudzību, kas izveidojās mums trijiem no Latvijas? Arī tas ir kaut kas unikāls. Esam trīs vīri no trim dažādām paaudzēm ar ļoti dažādu dzīves pieredzi, bet viena ticība Tam, kurš mūs atpircis, un viena vēsts, kas jāpasludina, dara mūs par brāļiem. Normunds bija jautrais, bet Āvo – saimnieciskais.

Lai šis iepriekš rakstītais ir par iedrošinājumu ikvienam, ka Dievs zina labāko priekš mums un ļauj ņemt daļību Viņa lielajā plānā, ja vien ļaujam. Pat ja jūties viens ikdienas ciņās, Dievs ir vēl septiņus tūkstošus pataupījis, kas nav locījuši ceļus Baala priekšā!

Noslēdzot varu teikt: mācības Ukrainā bija nepārtraukta Dieva vadība. Tās bijušas par stipru pamatu turpmākajām attiecībām ar Dievu un kalpošanai. Nav jau tā, ka viss ir iemācīts, taču pamatlietas gan. Bet par pārējo – tagad zinām, kur un kā meklēt, jo mācīties vajag vien... visu dzīvi. Citējot Vjačeslavu Korčuku: “Teorija ir visas prakses pamats.” Un papildinot: “Ja nebūs stipra pamata, tad arī celtne nepastāvēs.”

“Teorija ir visas prakses pamats. Ja nebūs stipra pamata, tad arī celtne nepastāvēs.”

(Turpinājums tekstam no 11. lpp.)

Tā kā – vai nu Jānis ļoti labi pārzināja savu Bibliu un to visu izdomāja, vai arī viss Atklāsmes grāmatas vēstījums atsaucas uz citiem Bibeles notikumiem. Viņi nevarēja pat kalpot. Kad tiek teikts, ka Templis bija dūmu pilns, tas nozīmē, ka tagad salīdzināšanas darbs ir beidzies.

Tālāk, 16. nodaļas 1. pantā, tiek teikts, ka sākas mocības. “Es dzirdēju: stipra balss Templī sauca septiņiem eņģeļiem: “Eita un izleji septiņus Dieva dusmu kausus pār zemi!” Pirmais gāja un izlēja savu kausu pār zemi, tad piemētās ļauni, nikni...” (Tas nozīmē nelabi smirdoši un traucējoši.) “...augoņi cilvēkiem, kam bija zvēra zīme un kas pielūdza viņa tēlu.” (Atkl. 16:1-2) Es ticu, ka tas ir domāts burtiski. Reizēm ir grūti saprast, kur notiek pāreja – vai tas ir tikai simbols, vai arī tas jāuztver burtiski? Vai Vecajā Derībā bija burtiskas mocības? Tagad, kad pārbaudes laiks ir beidzies, simboli vairs nav tik ļoti vajadzīgi. Es domāju, ka šeit ir aprakstīts īsts augonis.

Es nelūgšu jums pacelt roku. Nezinu, vai jums kādreiz ir bijis augonis. Es nerunāju par pinni, gandrīz katram tās kādā mirklī ir bijušas. Augonis ir citādāks. Tas ir daudz lielāks. Tas ir zem ādas un pulsē. Tas ir pretīgs, tas smird. Būtībā šeit ir teikts, ka cilvēki, kas atmēta Dieva zīmogu un pieņēma zvēra zīmi, ir fiziski atzīmēti iznīcībai. Ar šo augoni viņi ir iezīmēti iznīcībai. Tā ir pirmā mocība – sāpīgi augoņi.

Starp citu, kas notika, kad cilvēki nepielūdza Dievu? Kad filistieši nozaga Dieva šķirstu, kas notika ar filistiešiem? Izlasisim 1. Samuēla 5:9 “Bet, kad viņi [filistieši] to [Dieva šķirstu] bija turp nogādājuši, tad Tā Kunga roka izraisīja šai pilsētā ļoti lielu satraukumu un izbailes, jo Viņš sita visus tās pilsētas ļaudis – gan mazus, gan lielus – ar augoņiem, tā ka tie lauzās viņu miesās uz āru.”

1. Samuēla 5:12: “Arī tie ļaudis, kuri nenomira, tika smagi šauti ar augoņiem, un no pilsētas pret debesīm cēlās zēlabas.”

Viņi sauca: “Sāp, sāp!” Visbeidzot filistieši atdeva šķirstu israēliešiem atpakaļ. Tas notika tāpēc, ka viņi bija nozaguši un apgānījuši Dieva šķirstu, bet šķirstā atrodas Dieva likums, vai ne tā?

Kas notika ar Ījabu? Kad Dievs Ījabam atņēma Savu apsardzību, Ījabu klāja augoņi. Nu ļoti, pietiek par augoņiem. Otrā mocība skar jūru, un tas ir 16. nodaļas 3. pants. Mums tiek atklāts, ka jūra ir kļuvusi kā “mirona asinis”. Oriģinālā nav rakstīts, ka “tā ir asinis”, bet gan “tā ir kā asinis”. Mirona asinis – tā tad tumšas, biezas un sarecējušas. Zinu, nav skaisti. Bet daži ir teikuši (un tas liek aizdomāties, es nesaku, ka tā ir, bet tas liek aizdomāties), ka lielā naftas noplūde (2010. gadā) Meksikas līcī ir visbriesmīgākā Amerikas vēsturē. Mēs jau esam šai mocībai sagatavojušies. Ja notiktu kāda liela zemestrīce, ja visas urbumu vietas okeānos pēkšņi tiktu bojātas kādas katastrofiskas zemestrīces dēļ, tad visos krastos skalotos nafta, tā ir tumša, dažviet tā ir arī sarkana (atkarīgs no urbuma), tā var saķept, tā nogalina jūras iemītniekus... Man šķiet, par to ir vērts padomāt. Ir grūti noteikt, kas tieši tas ir, ir teikts “kā mirona asinis”.

Starp citu, vai pamanījāt saistību, kad tiek runāts par septiņām mocībām, apskatiet, kādas ir līdzības ar septiņām bazūnēm, kuras aplūkojam iepriekš. Pirmās četras no septiņām mocībām un bazūnēm stāsta par zemi, jūru, upēm, avotiem un debesu ķermeņiem. Piektā bazūne un mocība ir par tumsu. Sestā piemin Eifratas upi. Septītā – skaļas balsis un skaņas. Šī ir tik matemātiski perfekta grāmata.

Vēl kāda lieta, kas jāapskata – saistība starp mocībām un radišanu. Apskatiet vārdus, kas pieminēti radišanā, un tad dodieties uz septiņām pēdējām mocībām Atklāsmes grāmatā. Septiņas pēdējās mocības ir tieši pretējas radišanai. Visa radiība šobrīd ir sāpēs un ciešanās, un, kad nāks septiņas mocības, notiks “radišana atpakaļgaitā”. Viss radītais tiks iznīcināts. Mocībās un radišanas stāstā ir pieminēts Dievs, cilvēks, zeme, skaitlis septiņi, Eifrata, saule, ūdens, tumsa. Liela daļa no vārdiem, kas atrodami radišanas pierakstā, pēkšņi parādās arī septiņās pēdējās mocībās. Bet notikumi ir pretēji.

(Tulkoja Anna Rozenberga.
Turpinājums oktobra numurā)

Es satiku savu eņģeli...

Septembra sākumā izdevniecībā “Patmos” klajā nāks jauna grāmata “Kurš liek ziedēt ābelēm?”, kurā, redaktore Mārītes Lipskas sarūpētas, lasāmas Latvijas sieviešu liecības par Dieva vareno spēku un mīlestību, kas atklājusies viņu dzīvē. Piedāvājam ielūkoties jaunajā grāmatā.

“Tā Kunga eņģelis apmetas ap tiem, kas Viņu bīstas, un tos izglābj.” (Ps. 34:8)

Diena bija jau pusē, kad bijām izdarījuši visu iecerēto. Braucot uz lielpilsētu, parasti visu cenšos saplānot tā, lai laicīgi tiktu mājās. Pēdējā pieturvietā – lielveikals, un tad mājās. Priekšā 5 stundu brauciens, tāpēc nekavējāmies un devāmies ceļā uzreiz pēc pusdienām. Diena bija jauka un saulaina, taču, līdzko izbraucām no pilsētas, savilkās mākoņi un jau pēc pusstundas sākās stiprs lietus, temperatūra kritās un palika diezgan vēss, nācās ieslēgt pat apsildi.

Lielceļš ar 3 joslām katrā virzienā bija, kā vienmēr, automašīnu pilns. Neskatoties uz laikapstākļiem, automašīnu vadītāji ātrumu nesamazināja. Tā nu vajadzēja turēt līdzī, lai iekļautos kopējā plūsmā, nevis maisītos citiem pa kājām. Es vienmēr esmu piesardzīga, kad man blakus brauc smagās automašīnas, šeit tām vēl ir otra piekabe un ir atļauts braukt pa visām joslām. Viņus jau maz kas uztrauc – lieli, un ar savu smagumu bez problēmām var notriekt briedi vai stirnu un aizbraukt tālāk. Taču man ar mazo *Jettu* jābūt uzmanīgai. Ik reizi ievelku elpu, kad

kāds smagais mani apdzen vai esmu diviem smagajiem pa vidu.

Debesis nu bija kļuvušas pavisam tumšas, un lietus pieņēmas spēkā. Kaut arī laiks man nepatika, mašīnā es un mani 3 bērni jutāmies tīri omulīgi. Mēs dziedājām dziesmas, apspriedām dienas gaitu. Tad vienā brīdī šķita, ka dzirdu sitienus. “Aizdomīgi”, nodomāju, bet braucu tālāk. Taču skaņa nepazuda. Izslēdzu siltuma ventilatoru, lai saklausītu labāk. Jā, tagad tiešām tas varēja dzirdēt. Hmm... Kas tas varētu būt? Apstājos ceļa malā, lai piezvanītu vīram. Aprakstīju situāciju, kā vien mācēju, un secinājām, ka tie varētu būt bremžu kluči, kurus vīrs nepaspēja nomainīt pēc ziemas sezonas. (Šī mašīna kādu laiku bija stāvējusi nelieta.) Tātad nekas ļauns nav noticis.

Zināju, ka visam jābūt labi, jo, pirms es ar bērniem kur braucu, vīrs vienmēr pārbauda un pārliedzinās, ka mašīna ir kārtībā. Es nekad par to neuztraucos. Ar mierīgu sirdi devos atkal ceļā. Taču sitienu trokšnis kļuva aizvien skaļāks. Man tas nepatika, es vēlreiz apstājos, lai aprunātos ar vīru. Šoreiz viņš ieteica pārbaudīt riteņus, jo pēc ilgākas stāvēšanas gadās, ka mašīnas riteņiem skrūves var kļūt vaļīgākas. Izkāpu no mašīnas, lai izkustinātu riteņus. Lietum līstot un mašīnām traucoties lielā ātrumā garām, mēģināju izkustināt visus riteņus pēc kārtas, lai saprastu, kurš no tiem ir pie vainas. Skats no malas droši vien bija amizants! Bet ne man daudz spēka riteņi izkustināt, ne pieredzes atpazīt, vai skrūves ir vai nav vaļīgas. Zvanīju vēlreiz un stāstīju, ka, manuprāt, visi riteņi turas labi un neviens manās rokās nav iekritis.

Iesēdos mašīnā un, ieslēdzot kreiso pagriezienu, strauji uzņemu

ātrumu, lai iekļautos nepārtrauktā mašīnu plūsmā. Taču nu sapratu, ka situācija ir pavisam dīvaina. Joprojām uzņemot ātrumu, spidometrs rādīja 80 km/h, redzēju, ka mašīna “peld” pa ceļu. Pagriezu stūri pa labi, taču mašīna neklausīja. Tad pa kreisi – mašīna turpināja “peldēt”.

Aukstums noskrēja man pār muguru. Aizmugurē meitenes bezrūpīgi sarunājās, taču dēls nojauta, ka kaut kas ir pavisam nepareizi. Atlaidu gāzes pedāli un ieslēdzu avārijas signālugunis. Mašīna lēnām samazināja ātrumu, un man izdevās to novirzīt uz ceļa malu, līdz tā beidzot apstājās. Sastingusi sēdēju... Sajūtas jocīgas, kad, griežot stūri, mašīna vienkārši neklausā...

Baiļu vilnis nu bija pāri. Domās pateicos Dievam, ka esam veiksmīgi apstājušies. Izkāpu ārā un ieraudzīju, ka aizmugurējais kreisais ritenis sašķiebies 45 grādu leņķī. Jauns aukstuma vilnis pārskrēja man pāri – mēs taču varējām iekļūt avārijā! Protams, atkal jāzvina vīram. Jāpiebilst, ka viss, kas vien var noiet greizi ar mani un tehniku, notiek tieši tad, kad esmu bez viņa. Hmm, kaut kur dzirdēts stāsts... Vai tikai leva nebija viena, bez vīra, kad nonāca pie aizliegtā koka Ēdenes dārza vidū? Un rezultāts?

Esmu pateicīga, ka vīrs prot nomierināt mani jebkurā situācijā. It īpaši, ja tas attiecas uz mašīnām. Atceros reiz, pēc vienas avārijas, viņš man mierīgi teica: “Neuztraucies, mašīna ir tikai dzelzi, tos vienmēr var iztaisnot, bet tu esi dzīva, un tas ir svarīgi!”

Atradāmies 400 km no mājām austrumu virzienā, bet vīrs strādāja 300 km no mājām rietumu virzienā. Mūs šķīra 7 stundu brauciens! Pie kam tuvākā apdzīvotā vieta bija stundas brauciena attālumā. Man

“Tā Kunga eņģelis apmetas ap tiem, kas Viņu bīstas, un tos izglābj.”



atlika tikai viena opcija – tikt galā ar riteni pašai.

Saņēmu visus norādījumus un kāpu ārā no mašīnas. Marks jau stāvēja pie bagāžnieka gatavībā krāmēt visu sapirkto ārā, lai izvilktu domkratu. Martiņa, kurai tad bija kādi 6 gadi, pabāza galvu uz priekšu un jautāja: “Kā varu tev palīdzēt?” Es atbildēju: “Lūdz!”

Tiklīdz es to pateicu, izdzirdu dēlu sakām, ka viens vīrietis mums kaut ko jautā. Pagriezos un ieraudzīju, ka kāds džips stāv pretējā joslā un šoferis cenšas man kaut ko teikt. Es neko nedzirdēju garām braucošo mašīnu dēļ. Viņš pacēla roku un norādīja, ka tūlīt apgriezies un piebrauks pie mums.

Pēc pāris minūtēm sarkanais 4x4 džips nostājās mums aizmugurē. No mašīnas izkāpa jauns puisis. Viņš bija liels, es pat teiktu – masīvs, taču seja tik bērnišķīga un smaidis tik laipns, ka puisis izskatījās pēc liela un mīlīga lača! Viņš ātri novērtēja situāciju un aizgāja, lai jau pēc brīža atgrieztos ar profesionālu domkratu.

“No kurienes viņam tāds domkrats?” es nodomāju. Taču daudziem vīriešiem ir savi instrumenti. Kamēr viņš strādāja, sarunājāmies. Es stāstīju, kā mums gāja braucot. Viņš uzmanīgi klausījās un smaidīja. Tad teica: “Ziniet, ritenis turējās tikai uz vienas skrūves! Esmu priecīgs, ka ar jums nenotika nekas ļauns.” Sastingusi skatījos uz viņu. Viena skrūve! Ātrums 100 km stundā... Ritenis varēja nolūzt... Mēs visi varējām būt pagalam...

“Kundze!” Es it kā pamodos. “Kundze, man vajag speciālo riteņa atslēgu, vai jums tā ir?” Atslēga jau bija, taču, lai to dabūtu, mums ar dēlu nācās izkrāmēt bagāžnieku, kas bija pilns ar mantām. Puisis aizņēmas divas skrūves no cita riteņa,

lai mēs varētu braukt tālāk. Tā abi aizmugurējie riteņi turējās katrs uz 3 skrūvēm.

“Es labi pievilku skrūves visiem riteņiem,” viņš piezīmēja, beidzot savu darbu. “Tagad varat droši braukt mājās. Jums taču vēl garš ceļš priekšā!” – “Paldies,” es atbildēju.

Nolicis mašīnā visus instrumentus, viņš atgriezās pēc domkrata. Es izmisīgi pūlējos izdomāt, kā lai viņam pateicos. Man līdzī nebija skaidras naudas. Ko lai viņam iedod par palīdzību? Ar acīm pārskrēju pāri šīs dienas pirkumiem. Parasti uz lielpilsētu braucam reizi 2–3 mēnešos un veicam lielus pirkumus, lai pietiek ilgākam laikam. Tā nu mans skatiens apstājās pie bārdas skūšanās putām. Paņēmu tās un teicu: “Milzīgs paldies, diemžēl man nav nekā cita, lai jums pateiktos par darbu, tikai šīs putas. Vai jūs būtu ar mieru tās pieņemt?”

Puisis apmuls: “Ziniet, neko nevajag. Man patīk palīdzēt, it īpaši, kad redzu mammas ar bērniem.” Es tomēr ieliku tās viņam rokās. Puisis pateicās, novēlējām viens otram labu ceļu, un es iekāpu savā mašīnā. Pirms doties tālāk, pielūdzām un pateicāmies Dievam, ka tik ātri – acumirkli Viņš bija atbildējis uz Martas lūgšanu pēc palīdzības. “Jo jūsu Tēvs jau zina, kā jums vajag, pirms jūs Viņu lūdzat.” (Mat. 6:8)

Paskatījos spoguļi un redzēju, ka sarkanais džips joprojām stāv, it kā gaidītu, kad mēs uzsāksim braukt, lai pārliecinātos, ka viss ir kārtībā. Piesprādzējos, ielēdzu pagriezienu un uzsāku braukšanu. Pēc pāris sekundēm paskatījos atkal spoguļi, taču... mašīnas vairs nebija. Pagriezos pret bērniem un jautāju, vai viņi redzēja, kur palika tā mašīna. Taču arī viņi to nebija redzējuši. Es skatījos sānu spoguļos – nekā! Apdzīt mani neviens neapdzina, apgriezties

pretējā virzienā arī nebija iespējams. Es grozījos un skatījos, meklēju mašīnu. Taču tās nebija.

Te jau bija pagrieziena uz mazāku ceļu, pa kuru mums jābrauc tālāk. Pagriezos un nostajos ceļa malā. Sēdēju un domāju, kas tikko notika? Kas bija tas lielais puisis?

“Mamm? Kas notika?” Es lēni atbildēju: “Es satiku savu eņģeli...”

Domās pārskatīju visu notikušo no sākuma. Tad atskārtu, ka:

- pie tik lielas mašīnu plūsmas pēkšņi parādījās viena mašīna, kas brauca pretējā virzienā ar ātrumu 100 km/h, pamanīja mūs un apstājās;
- kamēr mans glābējs darbojās, lietūs nelija. Es stāvēju viņam blakus un tagad, sēžot mašīnā, nebiju slapja. Kaut arī šobrīd lietus lija tikpat stipri kā sākumā;
- mums garām netraucās neviena kravas mašīna, kaut arī pirms tam to bija ļoti daudz;
- tikpat pēkšņi kā šis puisis uzradās, tikpat pēkšņi viņš arī nozuda.

Asarām acīs es vēlreiz pielūdzu un no sirds pateicos Jēzum, ka Viņš atsūtīja Savu eņģeli, lai mums palīdzētu. Visu atlikušo ceļu izjutu neizsakāmu prieku. Mēs visi kopā dziedājām Dievam par godu, līdz bērni piekusa un, tuvojoties mājām, iesnaudās. Tad klusumā es braucu garām milzīgajiem mežiem, pakalniem un pļavām, garām retajām viensētām un ciematiem. Iegrimu pārdomās, cik labs ir mans Dievs, cik svarīga es Viņam esmu un cik brīnišķīgi, ka Viņš vienmēr ir ar mani. Patiesi ir Viņa apsolījumi: “Tā Kunga eņģelis apmetas ap tiem, kas Viņu bīstas, un tos izglābj.” (Ps. 34:8)

Inese

GLĀZERA KLADE

SKOLOTĀJA SAGATAVOŠANĀS NODARBĪBAI



Konspekti var būt dažādi – atkarībā no pieredzes pagātnē. Konspektu var veidot shematiski, pierakstot tikai galvenos punktus, Rakstu vietas un jautājumus. Taču to var veidot arī, pierakstot visu iespējamo: aplūkojamo domu, Bībeles tekstu pie šīs domas, jautājumus, nolasāmo no papildliteratūras. Tas viss konspektā ir jāpieraksta pareizā secībā.

Kad tā viss ir sarakstīts, tad ir svarīgi ievērot, ka nepieciešami pārtraukumi pārdomām. Jānodod vieta jautājumiem un atbildēm uz tiem. Tā kā mēs nezinām, kādi cilvēki būs klasē tieši šajā reizē un kādi jautājumi tiks aktualizēti, skolotājam ir jābūt gatavam visādiem variantiem (un arī pārsteigumiem – A. Pešļa piezīme).

Skolotājs var izvēlēties visu novadīt pats, neļaujot iejaukties citiem un ignorējot uzdotos jautājumus. To var darīt, bet tā nebūs labi novadīta sabatskolas nodarbība. Būtu labāk, ja pie atsevišķiem punktiem izstrādātu papildvariantus. Piemēram, ir ienākuši ciemiņi. Šādā gadījumā no izstrādātā konspekta jāizlaiž kaut kas, kas šajā brīdī neder. Tā vietā nepieciešams rezerves variants, kurp virzīt nodarbību. Pieredzējušam skolotājam te noder iepriekšējās nodarbībās gūtās iemaņas un zināšanas (spēt būt elastīgam, izlaist kādas daļas no sava konspekta, kas šajā brīdī neiederas, taču pieturēties pie galvenās domas, virzīt nodarbību pretī tās mērķim – A. Pešļa piezīme).

Papildvariantu nepieciešams ierakstīt ar citu krāsu, ierāmēt vai citādi atdalīt, lai tas būtu skaidri redzams un vēlāk kas nesajuktu.

Ja rodas vajadzība aplūkot jautājumu, kuru neesam paredzējuši, tas nozīmē, ka mums pietrūks laika. Tāpēc ir jābūt gatavam kaut ko no jau sagatavotā konspekta izlaist.

Konspektu sastādot, jāreķinās, ka 30–50% laika aizņems klases atbildes un piezīmes. Tajā pašā laikā ir jābūt sagatavotam tā sauktajam “drošības buferim”, tas ir vielai, ko nelietojam, ja viss iet pēc plāna, bet ko lietosim, ja kādu apstākļu dēļ paliks lieks laiks.

Vispār jau skolotājam būtu jāpagatavo vairāk vielas, nekā tas vajadzīgs, ietverot vielu, kuru var arī izlaist, ja atbildes uz jautājumiem nodarbības laikā iegrozās citādi. Lūdziet, lai procesu vada Svētais Gars, liekot mums izmantot vispiemērotāko variantu.

Domājot par nodarbības noslēgumu, skolotājam jāpievērš uzmanība šādiem aspektiem:

• **jābūt precīzi izstrādātam un uzrakstītam nodarbības noslēgumam, pie kam vairākos variantos.**

Sabatskolas nodarbības ievads un noslēgums ir daļas, kuras prasa sevišķu darbu un spējas to veidot un īstenot. Noslēgumā ir jābūt divām daļām:

- a) kopsavilkumam,
- b) aicinājumam;

• **noslēgumam nevajadzētu aizņemt vairāk par 5 minūtēm.**

Kopsavilkumu var aicināt izteikt kādam ziņošanai, spējīgam sabatskolas dalībniekam. Taču pašam ir jābūt gatavam to papildināt vai pateikt savu variantu;

• **aicinājumu vislabāk izteikt vienā, divos teikumos. Garš aicinājums pārvēršas iztirzājumā.**

Aicinājums var tikt izteikts jautājuma formā, taču šādam variantam ir viens trūkums – būs kāds cilvēks sabatskolas nodarbībā, kurš šajā brīdī vēl gribēs izteikt savas domas vai uzsākt debates, tad tas vairs nav noslēgums;

• **dažkārt pat pēc skolotāja sacītā “Āmen” kāds vēl ļoti enerģiski vēlas kaut ko sacīt, taču tas nekam neder.**

Esam ļāvuši Sv. Garam mūs uzrunāt, apstiprinājuši, ka pieņemam to, ko Dievs mums ir vēlējis ar Savu Vārdu šodien pateikt, un tad ceļas kāds, kurš grib izrādīt savu gudrību. Tāpēc skolotājam ir jābrīdina klase, ka viņš vēlas nodarbību noslēgt. Tad viņš var aicināt klasi uz pēdējās piezīmes izsacīšanu un pēc tās veikt nodarbības kopsavilkumu un aicinājumu.

(Pēc Ā. Glāzera ieteikuma sabatskolas nodarbība var būt 1 stundu gara, taču pēc citu draudžu pieredzes, ja tiek aplūkots tikai svarīgākais, tā var būt pat īsāka. – A. Pešļa piezīme)

Sagatavoja LDS Sabatskolas nodaļas vadītājs Andris Pešlis



Bieži tiek jautāts: kāpēc Dievs neiznīcināja sātānu? Šo jautājumu dažreiz neticīgi ļaudis izlieto, lai kritizētu Dieva rīcību un izsmietu Viņu. Tuvāk šo jautājumu pētot, ieraugām Dieva rīcībā lielu gudrību, mīlestību un pacietību.

Par sātāna izcelšanos ikviens Bībeles lasītājs ir skaidrībā. Jes¹. 14:12–14 un Ecēh. 28:13–16 lasām par viņa izskatu un raksturu, kad viņš bija Dieva radīts. Tur atrodam aprakstu par viņa augsto vietu, kādu Dievs tam bija ierādījis. “Tu biji svaidīts ķerubs, kas sarga.” “Tas Kungs ir ķēniņš – tautas dreb; viņš sēž pār ķerubiem.” (Ps. 99:1) Zemes svētnīcas Vissvētākajā vietā atradās Derības šķirsts, tā abos galos atradās ķerubi. Pirms apgrēkošanās Lucifers bija viens no svaidītiem ķerubiem, kas stāvēja pie Dieva troņa. Tad nāca ļauna diena, kad šī augstā būtne sacēlās pret Dieva valdību. Luciferam izdevās pievilt vienu trešdaļu eņģeļu. Kopā ar tiem viņš karoja pret Kristu un Viņa eņģeļiem. Cīņas iznākums bija Lucifera un viņa eņģeļu izmešana no Debesīm uz šo zemi. (Atkl. 12:4–9)

Dažs var sacīt, vai brīdī, kad sātāns sacēlās pret savu Radītāju, nevajadzēja viņu iznīcināt? Tad viņš nebūtu nonācis uz šo zemi un darījis tik daudz posta. Lai šo jautājumu pareizi saprastu, mums jāatceras, ka Universā vēl bez mums ir daudz saprātīgu būtnu. Mums nav jādodomā, ka neskaitāmās planētas pasaules telpā ir tukšas. Būtu pavisam nesaprotami, kāpēc Dievs radījis tik daudz lielu planētu, ja tās nebūtu apdzīvotas. “Jo tā saka Tas Kungs, kad debesis radījis, tas Dievs, kas zemi iztaisījis un darījis; Viņš to ir cēlis, Viņš to nav radījis, ka tā būtu tukša, bet Viņš to taisījis, lai tur dzīvo.” (Jes. 45:18; autora izcēlums) Ja Dievs mūsu zemeslodi radījis, lai te dzīvotu saprātīgas un laimīgas būtnes, kas pazīst un mīl Dievu, tad tāds pats nolūks Viņam bija ar citu planētu radīšanu. Dieva Vārds runā par Debesu iedzīvotājiem. (Lasi Nehem. 9:6 un Atkl. 12:9, 12)

Lucifers bija pārāk skaistumā un gudrībā par visiem inteligento

1 Raksts rediģēts atbilstoši mūsdienu latviešu valodas pareizrakstības nosacījumiem, izmantojot mūsdienās pieņemtos Bībeles grāmatu saīsinājumus, bet saglabājot autora stilu, izteiksmes veidu un leksiku (izņēmums – vārds *būte* viscaur aizstāts ar *būtne*). (Red. piez.)

būtnu leģioniem. Pārāki par Luciferu tomēr bija Tēvs un Viņa Dēls – Jēzus Kristus. Caur Kristu Dievs radīja visas lietas. (Ebr. 1:2) Visi Debesu eņģeļi godāja Kristu kā savu Radītāju un Augstāko pavēlnieku. To viņas darīja Kristus rakstura dēļ un aiz mīlestības. Tādēļ, ka Dievs nevēlas piespiestu kalpošanu, Viņš visām būtnēm bija devis brīvību kalpot Viņam vai nē.

Jaukajā Debesu saskaņā nāca pārmaiņa. Lucifers vēroja, ka ir viena Būtne, ko vairāk godā nekā viņu. Uz Dieva Dēla stāvokli viņš noraudzījās ar skaudību. Viņš sāka sevī perināt šīs domas, līdz tās parādījās atklātā sacelšanās pret savu Radītāju. Viņš iekāroja Dieva Dēla godu un pielūgšanu. Pirms Lucifers sacēlās pret Dievu, viņš sēja sacelšanās garu starp Dieva eņģeļiem. Viņš centās iegūt to piekrišanu, uzticību un atbalstu. Savu darbu Lucifers izdarīja tik viltīgi, ka citi eņģeļi to neredzēja patiesā gaismā. Tādēļ viena trešā daļa nostājās viņa pusē. (Atkl. 12:4) Tam sekoja karš Debesīs un sātāna un viņa eņģeļu nomešana uz šo zemi.

Mums gan liekas, ka tobrīd vajadzēja iznīcināt sātānu ar visiem viņa piekritējiem. Kāpēc mēs tā spriežam? Tādēļ, ka no piedzīvojumiem zinām, cik ļauns ir sātāns un cik briesmīgs ir grēks, kurā sātāns ievilkā mūsu pirmos vecākus. Bet citu pasaulu būtnes to nezināja. Eņģeļi nevarēja skaidri redzēt Lucifera īstos nodomus. Viņš kritizēja Dieva rīcību, nostādīja Dievu un Viņa likumus nepatiesā gaismā. Viņš solīja ieviest labāku valdīšanas veidu un izdot labākus likumus. Eņģeļi nezināja, ka cits valdīšanas veids nebūs labāks. Dievs ļāva, lai visi Debesu iedzīvotāji redz, kādas ir Dieva baušļu pārkāpšanas sekas.

Ja Lucifers būtu iznīcināts, pirms skaidri redzami viņa īstie nolūki, tad sacelšanās gars ar to nebūtu iznīcināts. Šis gars ietu plašumā. Debesu būtnes baidītos no iznīcināšanas un kalpotu Dievam aiz bailēm. Dieva valdība izliktos

KĀPĒC DIEVS PIELAIDA ĻAUNUMU?

kā despotisms. Bet Dievs nevēlas piespiestu paklausību. Viņš nav briesmīga un nežēlīga būtne, kuras dusmas jāapmierina. Viņš vēlas tikai brīvprātīgu, no mīlestības dzītu kalpošanu. Lai mantotu brīvprātīgu paklausību no visām Debesu būtnēm, Dievs atļāva sātānam turpināt sacelšanās darbu arī uz šīs zemeslodes. Visas cilvēces krišanās Viņš ieraudzīja mazāku ļaunumu nekā piespiestā kalpošanā.

Kamēr nezāle vēl nav izaugusi, to grūti atšķirt no kviešiem. Tādēļ Kristus līdzība minētais cilvēks neļāva izraut nezāles, “ka jūs, to nikno zāli izravēdami, neizplūcat ir tos kviešus.” (Mat. 13:29)

Kāds sašutums rastos sabiedrībā, ja nāves sodu izpildītu pie augstas, iecienītas un iemīļotas personas, kamēr viņas vaina un pārkāpums vēl nebūtu skaidri iztīrīts un pierādīts! Tāda neapmierinātība paliktu arī Debesu iedzīvotāju sirdīs, ja Dievs būtu iznīcinājis sātānu, pirms viņš vēl nebija atklājis savu ļauno dabu.

Mūsu zemeslode kļuva par cīņas lauku. Debesu būtnes tagad redz, cik šausmīga ir sātāna valdība un viņa rīcība. Debesu iedzīvotāji ar riebumu novēršas no sātāna un ar brīvu prātu un no mīlestības kalpo Dievam.

Arī mūs Dievs nav aizmirsis. Kristus nāca, mira par mums, uzvarēja sātānu un spēj darīt mūs brīvus. Dievs vēl gaida un paciešas. Viņš dod cilvēkiem izdevību atstāt sātāna rindas un nostāties Dieva pusē. Bet drīz nāks diena, kad Dievs iznīcinās sātānu un visus, kas palika viņa pusē – kā kritušos eņģeļus, tā cilvēkus, kas mīlēja grēku.

Neviens nespēj uzvarēt sātānu ar labiem solījumiem un audzināšanu. Vienīgā būtne, ko sātāns nav uzvarējis un pārspējis, ir Jēzus. Ja arī tu, lasītāj, gribi viņu uzvarēt, tev jāgriežas pie Jēzus Kristus. Viņš dos uzvaru.

Kad Dievs iznīcinās sātānu un viņa piekritējus, kurā pusē būs tu?

(E. Klotiņš. “Adventes Vēstnesis” 1939, Nr. 12, 327., 328. lpp.)

UZTURS

Veselīga dzīvesveida programmas "CREATION HEALTH" materiālos astotais temats no astoņiem ir "Uzturs".

Cik gan bieži esam dzirdējuši teicienu "tu esi tas, ko tu ēd"! Vai tā patiešām ir? Ko lietojam uzturā? Vai ir svarīgi, kā, cik daudz un kad ēdam? Vai bieži uzdodam sev šos jautājumus? **"Veselība ir bagātība. Tā no visiem laicīgajiem īpašumiem ir visdārgākā. Veselības spēks bieži tiek zaudēts, dzenoties pēc pārpilnības, izglītības un goda. Taču neviens no šiem labumiem nevar nodrošināt laimi, ja nav veselības. Nepareizi izlietot veselību, kuru Dievs mums ir devis, ir briesmīgs grēks..."**¹

Uzturam ir liela nozīme! Tas, protams, nav vienīgais faktors, kas ietekmē mūsu veselības stāvokli. Jāņem vērā viss cilvēka dzīvesveids: uzticēšanās Debesu Tēvam, ikdienas personīgais laiks, ko pavadām, pētot Bībeli, darba slodzes un atpūtas līdzsvars, fiziskās aktivitātes saulē un svaigā gaisā, pietiekams ūdens patēriņš un pareizs uzturs – viss summējoties veido mūsu veselību.

Vai esam aizdomājušies, ka tas, ko lietojam uzturā, ietekmē mūs arī garīgi? Veselā miesā – vesels gars. **"Neveselīgi ēdieni izjauc gremošanas orgānu veselīgo darbu, iespaido smadzenes un bojā veselīgo spriedumu, neļaujot saprātīgi, mierīgi un veselīgi domāt un rīkoties."**² Tātad no tā, ko lietojam uzturā, ir atkarīga ne tikai mūsu fiziskā, bet arī emocionālā un garīgā veselība. Jēzus Savas kalpošanas laikā **"nāca piešķirt veselību, mieru un rakstura pilnību. No Viņa plūda dziedinošā spēka straume, un cilvēki saņēma fizisko, garīgo un dvēseles dziedināšanu."**³

Paturēsim prātā, ka **"Dievs ir tiklab veselības likumu, kā arī morālo likumu autors, jo Dieva likums ar Viņa paša pirkstu ir ierakstīts katrā nervā, muskulī un visās spējās, kas cilvēkam ir uzticētas."** Līdz ar to **"veselības**



likumu pārkāpums ir arī morālo likumu pārkāpums."⁴

Mēs dzīvojam pasaulē, kurā darbojas cēloņu un seku sakarība. Ja nometam akmeni no klints, gravitācijas spēks liks tam krist. Ja stāvam lietū, tad samirksim. Kad pagriežam atslēgu aizdedzē, tad automašīna startēs. Ja tā nenotiek, tam ir iemesls.

Šī sakarība attiecas arī uz mūsu veselību. Dažreiz ir grūti saskatīt cēloņu un seku saikni starp veselības likumiem un to neievērošanas sekām. Tas bieži vien notiek vienkārši tāpēc, ka sekas nav **tūlītējas**. Taču pienāks diena, kad sekas izpaudīsies dažādās kaitēs un slimībās. Šodienas lēmumi un rīcība nopietni ietekmē mūsu nākotni. Pat smēķējot divas cigarešu paciņas dienā, tas vienas nedēļas laikā neizraisīs plaušu vēzi. Pārāk bieži šīs tūlītējās ietekmes trūkums liek secināt, ka ietekmes nav. Tā šodien dzīvojam uz rītdienas rēķina.

Taču mēs jau tagad varam pievērsties šim jautājumam, iegūt zināšanas un ieviest pārmaiņas, lai sekas būtu pozitīvas: laba fiziskā veselība, priecīgs garastāvoklis, gaišas un skaidras domas, kas ļaus dziļāk izprast Dieva Vārdu! **"Atziņai, ka cilvēkam ir jābūt Dieva templim, mājoklim, kurā atklājas Viņa godība, vajadzētu būt spēcīgākajam pamudinājumam rūpēties par mūsu fizisko spēku attīstību. Neparasti un brīnišķīgi Radītājs ir izveidojis cilvēka organismu, un Viņš liek mums to pētīt, izprast tā vajadzības un veikt arī savu uzdevumu, lai to pasargātu no nelabvēlīgas ietekmes un piesārņošanas."**⁵ (sk. 1. Kor. 6:15, 19-20)

Šoreiz uzmanību veltīsim pamatprincipiem un vadlīnijām, nevis iztīrāsīsim katru atsevišķu produktu vai produktu grupu, tās priekšrocības un ieguvumus. Par to jau ir daudz runāts!

Lai mašīna brauktu, mēs uzpildām to ar degvielu. Tieši tas pats attiecas arī uz ēšanu. Mēs ēdam, lai būtu spēks darboties. Tieši tā! Ēdiens ir enerģijas avots! Visvairāk enerģijas mums vajag no rītiem, lai būtu spēks strādāt visu dienu. Savukārt vakaros, kad ķermenis ir noguris un ir vajadzīga atpūta, pieēsties pilnu vēderu nav vajadzības. Vai tad gulot tiks izlietota šī enerģija? Nē! Savukārt orgāni tiks pārslogoti un ķermenis nesaņems vajadzīgo atpūtu. Cik bieži pamostamies ar smaguma sajūtu vēderā?

Nozīme ir arī tam, kādu pārtiku lietojam uzturā. Lai automašīna labi un ilgstoši kalpotu, izvēlamies labas kvalitātes degvielu. Tas pats princips attiecināms arī uz mūsu ķermeņa mašīnēriju! Tātad, lai viss labi un, galvenais, ilgstoši strādātu, mums vajadzētu domāt, **ko, cik daudz, kad un kā ēdam!**

Ko ēst?

Lai uzzinātu, kāda ir vislabākā pārtika mūsu ķermenim, jāpēta Dieva Vārds, kurā izteikts sākotnējais plāns cilvēka uzturam. **"Viņš, kas radīja cilvēku un saprot tā vajadzības, noteica Ādama uzturu. "Redzi," Viņš sacīja, "Es tagad esmu jums devis visus augus, kas nogatavina sēklu, [...] un visus kokus, kas nes augļus ar savu sēklu, lai tie jums būtu par ēdamo."** (1. Moz. 1:29) **Atstājot Ēdeni grēka lāsta dēļ, cilvēks, lai iegūtu iztiku dzīvei, apstrādājis zemi, saņēma atļauju ēst arī "lauka augus".** (1. Moz. 3:18)"⁶

Tātad vislabākais uzturs mūsu ķermenim ir augļi, rieksti, graudaugi, dārzeņi un saknes – tās satur visas mums vajadzīgās uzturvielas. Arī pagatavošana lai ir vienkārša un pasniegšana – apetīti raisoša. Šeit vajadzīga gudrība!

Viela pārdomām

Gaļas lietošana cilvēku uzturā tika atļauta daudz vēlāk, pēc

pasaules plūdiem, kad **“visas zaļās lietas uz zemes bija iznīcinātas, un tāpēc Kungs deva Noam atļauju būt šķīstos dzīvniekus, kurus viņš bija paņēmis līdzī šķīrstā. Bet dzīvnieku barība nebija cilvēka veselīgākais pārtikas produkts. Tas bija pretrunā ar Viņa plānu paņemt jebkuras radības dzīvību. Ēdenē nāves nebija.”**⁷ Tomēr jāatzīmē, ka šādam uzturam bija sekas: drīz vien pēc plūdiem strauji samazinājās cilvēku augums un mūža ilgums (no 800-900 gadiem uz 120-140 gadiem).

Kaut arī Dievs deva atļauju būt dzīvnieku gaļu, tomēr tas nāca ar nosacījumu. Pirmkārt, tie bija šķīstie dzīvnieki (3. Moz. 11. nodaļa). Otrkārt, uzturā cilvēks nedrīkstēja lietot ne taukus, ne asinis. Dievs noteica, ka **“tas ir mūžīgs likums jūsu cilšu ciltīm, lai jūs dzīvotu, kur dzīvodami, ka jūs neēdat nekādus taukus un ne pili asiņu.”** (3. Moz. 3:17) Mūsdienās veikalos gandrīz nav iespējams nopirkt gaļu, kas ir sagatavota atbilstoši Dieva likumam: nokaujot lopiņu tiek notecinātas asinis un izgriezti visi tauki. Šim prasībām atbilst tikai par košeru (KOSHER) atzīta gaļa.

Kā ēst?

Šis ir būtisks jautājums. Mūsdienu sabiedrībā viss notiek strauji un ātri. Cilvēkiem vajag visu acumirkli. Laika maz, tāpēc ātrumā tiek pakerta, labākajā gadījumā, sviestmaize un ābols, un prom – uz darbu, uz skolu utt. Taču ātrumu un straujumu nedrīkst attiecināt uz ēdiena uzņemšanu.

Ēdiet lēnām, bez stresa (bez TV, telefona), ar priecīgu noskaņojumu, pateicībā Dievam par visu labo!

Barību ir kārtīgi jāsakošļā, lai veicinātu pilnvērtīgu uzturvielu uzņemšanu organismā.

Ēdiet, neuzdzerot ūdeni, jo pretējā gadījumā tiek atšķaidīta kuņģa sula, kas palēnina ēdiena pārstrādi kuņģī un veicina rūgšanu.

Vēlams augļus un dārzeņus ēst atsevišķās ēdienreizēs. Tas saistīts ar cukura daudzumu un pārstrādes ātrumu. Augļi satur vairāk cukura un pārstrādājas ātrāk nekā dārzeņi. Tieši šī iemesla dēļ tos labāk ēst brokastīs kopā ar graudiem (putra, sausās brokastis, maize utt.) un vakariņās. Savukārt dārzeņus – pusdienās.

Cik daudz ēst?

Kā jau tika minēts, mēs ēdam, lai pietiktu enerģijas darboties. Atkarībā no tā, ko esam ielāņojuši darīt, mums vajadzētu uzņemt vairāk vai mazāk ēdiena. Tātad jautājums ir – vai es ēdu, lai dzīvotu, vai dzīvoju, lai ēstu?! Katram cilvēkam atkarībā no nodarbošanās veida ir nepieciešams noteikts daudzums, ko uzņemt vienā ēdienreizē. Fiziskā un aktīvā darba veicējiem vajadzēs vairāk, garīgā un sēdošā darba darītājiem – mazāk.

Vajadzētu pievērst uzmanību maltītes dažādībai, t.i., katru dienu ēst kaut ko citu, iekļaujot arī dārzeņu un augļu krāsu dažādību. Tomēr vienā ēdienreizē nevajadzētu likt uz šķīvja pārāk lielu ēdienu sortimentu.

Kad ēst?

Svarīga ir maltītes regularitāte – katrai ēdienreizei jānosaka savs laiks. **“Bieži vien izsalkuma sajūta vakaros rodas tādēļ, ka gremošanas orgāni dienā bijuši pārslogoti. Pēc kārtējās maltītes gremošanas orgāniem jāatpūšas. Starplaikam starp ēdienreizēm jābūt vismaz piecām vai sešām stundām, un vairums cilvēku, kas to pārbaudījuši, secina, ka ēst divas reizes dienā ir labāk nekā trīs.”**⁸ Vārds “ēdienreize” nozīmē ēšanas reizi, tādēļ starp ēdienreizēm nav pieļaujamas nekādas uzkodas, labāk izdzert 2 līdz 3 glāzes tīra ūdens.

Pēdējai ēdienreizei vajadzētu būt 4 stundas pirms gulētiešanas. Paturēsim prātā veco, labo teicienu: brokastis ēd kā karalis, pusdienas – kā princis, vakariņas kā ubags. Tad neuzkrāsies liekie kilogrami un būs labā formā! (*Papildus sk. 2017. gada 25. jūlija rakstu www.adventisti.lv “Zinātnieki atrod saikni starp ēdienrežu biežumu un ķermeņa masas indeksu”*)⁹

Iedrošinājums

Nevajadzētu vilcināties ar pārmaiņām, ja ir pieļauti nepareizi ēšanas ieradumi. Sāciet soli pa solim, lūdziet Dievam padomu, kāds būtu jums vislabākais uzturs, pētiēt Bībeli un Praviešu garu. Viņa apsolījums ir **“Es esmu nācis, lai tiem būtu dzīvība un pārpilnība.”** (Jāņa 10:10) Tomēr esiet uzmanīgi, neieviesiet radikālas un pēkšņas pārmaiņas, nesagaidiet straujus rezultātus. Tā vietā balstieties uz Dieva dotajiem 8

veselības principiem, mainiet savu dzīvi katru dienu.

“Mūsu organisms ir Kristus atpirkts ipašums, un mēs nedrīkstam rīkoties ar to pēc savas patikas. Visiem, kas izprot veselības likumus, ir jāpaklausa šiem Dieva izdotajiem likumiem. Tas ir katra paša pienākums, jo mums ir jācieš, ja pārkāpjam tos. Mums katram ir jāatbild Dievam par saviem ieradumiem un rīcību. Mums nav jājauc: “Kā rīkojas pasaule?”, bet: “Kā es pats izturēšos pret man doto Dieva Gara mājokli?”¹⁰

Būsim tuvāk Dievam, sekosim Viņa padomam, lūgsim, lai mūsu raksturs līdzinātos Jēzus raksturam! **“Lai Dieva ļaudis būtu Viņam pieņemamā stāvoklī, lai tie varētu Viņu pagodināt savā miesā un garā, kas pieder Viņam, tiem ar interesi un dedzību jāaizliedz ēstkāre un jādzīvo sātīgi visās lietās. Tad tie varēs izprast patiesību tās skaistumā un skaidrībā un atklāt to savā dzīvē. [...] Dievs prasa, lai visi, kas tic patiesībai, sevišķi rūpētos un neatlaidīgi censtos sasniegt iespējami vislabāko miesīgās veselības stāvokli, jo mūsu priekšā ir svinīgs un svarīgs darbs. Šis darbs prasa veselu miesu un veselu garu.”**¹¹

Izturību un apņemšanos mainīt savu dzīvi vēlot –

Inese Zaule,
trīs bērnu māmiņa un
dzīvesveida konsultante

1 - Kristīgā sātība, 19.nod., oriģināls: CTBH 150.1.

2 - Liecības draudzei 1, nodaļa “Griešana un ciršana”, oriģināls: 1T 618.3

3 - Kristus dziedinošā kalpošana 184. lpp., Rīga: Patmos, 2005.

4 - Kristus līdzības, nodaļa Veselība, oriģināls: COL 347.1.

5 - Kristus dziedinošā kalpošana 184.lpp., Rīga: Patmos, 2005.

6 - Kristus dziedinošā kalpošana 201.lpp., Rīga: Patmos, 2005.

7 - Oriģināls: CD (Counsels on Diet and Foods), 373.1

8 - Kristus dziedinošā kalpošana 206.lpp., Rīga: Patmos, 2005.

9 - <https://adventisti.lv/lv/jaunumi/847-Zin-atnieki-atrod-saikni-starp-edienreizu-biezu-mu-un-kermena-masas-indeksu>

10 - Kristus dziedinošā kalpošana 210. lpp., Rīga: Patmos, 2005.

11 - Liecības draudzei 1, nodaļa “Griešana un ciršana”, oriģināls 1T 618.3

IMPACT ĒRĢĻOS

No 3. līdz 10. augustam adventistu jaunieši no visas Latvijas devās uz Ērgļiem, kur notika evaņģelizācijas nometne *IMPACT*. Ikviens, kurš ir piedalījies kādā no *IMPACT* nometnēm, var apliecināt, ka šajā laikā ir izjūtams milzīgs lūgšanu spēks un Dieva vadība. Arī šajā nedēļā bija jūtams lielais lūgšanu aizsargmūris, kas apklāja ikvienu dalībnieku un Ērgļus. Tika izveidota īpaša lūgšanu grupa, kas turpinās lūgt par ikviena dalībnieka sirdi un misijas turpmāko darbību.

IMPACT laikā liela nozīme bija evaņģelizācijai, kuras laikā tika iepriecināti apkārtējie iedzīvotāji, kā arī stiprināti paši dalībnieki. Misijas lielo nozīmi vislabāk var atklāt, kalpojot praktiski – tas palīdz saprast, kāda ir mana loma draudzē, kādas ir tās Gara dāvanas, ar kurām es varu būt par svētību citiem un parādīt to, kāds ir Dievs. Pie Ērgļu kultūras nama tika uzceltas teltis dažādām aktivitātēm – sākot ar veselības stendiem, smūtiju meistarklasi un sarunu dīvanu līdz pat bērnu radošajām darbnīcām. Bija arī iespēja palīdzēt praktiski ar malkas kraušanu, Cēru dievnama atjaunošanu, zāles pļaušanu un citiem darbiņiem. Vēl jaunieši devās no mājas uz māju, kur piedāvāja

cilvēkiem kristīgu literatūru, iepriecināja ar slavas dziesmām un runāja par Dievu. Šajā laikā tika izdalītas 100 grāmatas un iegūti 75 kontakti turpmākajai sadarbībai.

Šis bija mans otrais IMPACT, un šogad es piedzīvoju īpašu Dieva vadību, redzēju, cik liels ir lūgšanu spēks. IMPACT nedēļā man atklājās tas, cik īpaši skaisti Dievs darbojas un uzrunā katru cilvēku – tik personīgi! Piedzīvotais ļāva labāk iepazīt Dievu kā savu labāko Draugu. Katru rītu, pavadot personīgo laiku ar Dievu, varēju vērot, kā citi tikpat dedzīgi jaunieši lasa un pēta Biblii, tas mani ļoti iedvesmoja. Tik tiešām, mēs šajā IMPACT laikā bijām vienoti un draudzīgi kā viena liela ģimene! Es sapratu, ka Dieva roka nekad nebūs par īsu, lai palīdzētu, un katra mūsu lūgšana, pat vismazākā un vismazsvarīgākā, ir Dieva uzklausa un, laikam ritot, arī atbildēta. Dievs darbojas mūsu katra dzīvē, un Viņam ir Sava plāns ikvienam, mums ir tikai jābūt uzticīgiem. (Elizabete Lapteva, Ērgļu draudze)

Noteikti nevarēšu aprakstīt visu, ko mēs darījām, un to prieku, ko ieguvām! IMPACT bija ļoti, ļoti, ļoti foršs, es pat neatceros, kad man pēdējo reizi

Dieva roka nekad nebūs par īsu, lai palīdzētu, un katra mūsu lūgšana, pat vismazākā, ir Dieva uzklausa un, laikam ritot, arī atbildēta. /Elizabete/

tik forši gāja kādā nometnē. Šeit es iepazīnu daudzus jaunus draugus un ieguvu visdažādāko pieredzi. Man ļoti patika, ka jau no trešās dienas sākās evaņģelizācija. Katru reizi, lai arī kāda tā būtu, es ieguvu lielu prieku. Man ļoti patika cirst krūmus, kokus un dažādas zāles ar mačeti, tā bija pirmā reize, kad es cirtu ar mačeti, un tik tiešām sajutos kā izdzīvošanas seriālā. Man patika braukt no mājas uz māju un dalīt kristīgās grāmatas. Dauzīt (ar cirvi) no senās Cēru draudzes mājas nost apmetumu uz stalažām, kuras kustas, bija episka pieredze. Kā arī dalīt cilvēkiem garīgo literatūru bija ļoti forši. Man ļoti patika šī evaņģelizācijas nometne, un noteikti piedalīšos arī nākamgad! (Jūsts Jēkabsons, Siguldas draudze)





Man bija liels prieks būt IMPACT! Šī nometne mainīja manus uzskatus, dzīves rutīnu un dienas gaitas. Domāju, ka manā dzīvē visvairāk ir notikusi personīgā atmoda lūgšanās un personīgajā laikā ar Dievu. Mani vēl joprojām uzrunā un liek nepagurt šis pants: "Esiet modrīgi un lūdziet Dievu, ka jūs neiekrītat kārdināšanā, gars ir gan labprātīgs, bet miesa ir vāja." (Mat. 26:4) **(Sindija Reinika, Cēsu Sadraudzības draudze)**

IMPACT sākumā uzrakstīju Dievam vēstulīti, pieminot, ko vēlos piedzīvot nedēļas laikā, un biju pārsteigta, ka nometnes pēdējā dienā to lasīju, secinot – piepildījies pilnīgi viss. Man bija iespēja redzēt Dieva mīlestību un neatlaidību, darbojoties uz manu un apkārtējo sirdīm. Piedzīvoju, kā Dievs palīdz ieraudzīt Savas Gara dāvanas un mudina pieņemt izaicinājumus, kuriem ikdienā griežu muguru, domājot, ka esmu pārāk nespēcīga. Kādā no IMPACT vakariem pieredzēju vienu no dzīvākajām lūgšanām, kāda līdz šim man ir bijusi. Es izjutu, kā Dievs mani tur Savās rokās, pār mani nolaidās dziļš miers un piepildījuma sajūta. Galvenais ir uzticēties Dievam, jo Viņam visas lietas ir iespējamās. **(Kristīne Kiršteine, Talsu draudze)**

Man ļoti patika šī evaņģelizācijas nometne, un noteikti piedalīšos arī nākamgad! /Justs/

Sākumā es šaubījos, vai braukt, jo bija daudz citu darbu un maz laika, bet manī bija Dieva aicinājums, lai es braucu, un pēdējā brīdī pieteicos. Tā nedēļa bija pilna ar Dieva svētībām un vadību. Esmu ļoti priecīgs, ka aizbraucu, un iedvesmots veselam gadam, kas būs pilns ar izaicinājumiem un pārbaudījumiem. Tagad esmu 4 grupās, kurās lūdzam un pārrunājam lasīto, kā arī savu PLAD (personīgo laiku ar Dievu). Runājot par IMPACT – ēdiens bija garšīgs un vienmēr bija laba kompānija, ar ko forši padiskutējām par Dievu un jauniešu lietām. Man personīgi vislabāk patika kalpot citiem, bija tādas ceļa komandas, kurās mēs dalījām grāmatas, lūdzām par cilvēku vajadzībām un dziedājām, lai iepriecinātu viņus. Tas man deva tādu enerģiju un prieku iet tālāk, mani ceļa biedri to varēja droši redzēt! Ļoti patika Dieva slavēšana un svētrunas, dažas no gudrībām jau sāku lietot IMPACT laikā un vēl joprojām izmantoju, tas man palīdz augt. Man šis IMPACT ir bijis kā atspēriena punkts garīgajai izaugsmei, jo evaņģelizēt devos pirmo reizi, bet noteikti ne pēdējo. Jau tagad draudzē domājam, kā varēsim turpināt evaņģelizāciju Valkā. Prieks manis nometne bija 10/10 un vienmēr paliks atmiņā! **(Dāvids Veips, Valkas draudze)**

Nedēļa bija pilna ar Dieva svētībām un vadību. Esmu ļoti priecīgs, ka aizbraucu, un iedvesmots veselam gadam. /Dāvids/

Piedzīvoju, kā Dievs palīdz ieraudzīt Savas Gara dāvanas un mudina pieņemt izaicinājumus, kuriem ikdienā griežu muguru, domājot, ka esmu pārāk nespēcīga. /Kristīne/

Šī gada IMPACT tiešām bija kaut kas ļoti īpašs un svētīgs. Tik daudz atziņu iegūts, tik daudz lūgšanu atbildēts un tik daudz Dieva svētību piedzīvots vienā nedēļā! Mani ļoti iedvesmoja šī gada uzrunu (uzrunas pieejamas IMPACT Latvia Facebook lapā) un Bībeles izpētes tēmas. Daudz tika runāts par to, cik svarīgs ir personīgais laiks ar Dievu katru dienu, un tiešām tas izšķir visu! Mēs nevaram kalpot Dievam un cilvēkiem, ja katru rītu nepavadām laiku Dieva Vārda lasīšanā, pārdomāšanā un lūgšanā. Mums katru rītu jāsavienojas ar Debesu Tēvu un jāuzņem garīgā barība, lai Viņš mūs varētu izmantot par svētību dienas gaitās. IMPACT tiešām lika iedegties veidot arvien ciešākas attiecības ar Dievu ik dienas.

Šī nometne mainīja manus uzskatus, dzīves rutīnu un dienas gaitas. /Sindija/



Ikvienā evaņģelizācijas aktivitātē varēja sajūst, ka par mums lūdz lūgšanu komanda skolā un draudzes Latvijā. /Kristīne/

Vēl man ļoti īpaša šķita uzruna par Dieva mīlestību. Dievs ir mīlestība, un brīžos, kad par to šaubāties, mums tikai jāapskatās sev apkārt uz visu to skaisto, ko Viņš Savā mīlestībā ir radījis – varam sākt paši ar sevi. Tomēr visspilgtāk man atmiņā paliks piedzīvotais lūgšanu spēks. Tik lielu lūgšanu spēku laikam nekad nebiju piedzīvojuši. Ikvienā evaņģelizācijas aktivitātē varēja sajūst, ka par mums lūdz lūgšanu komanda skolā un draudzes Latvijā. Es šo lūgšanu spēku visvairāk izjutu, dodoties grāmatu evaņģelizācijā. Visīpašākais gadījums bija, kad piekļāvāmies pie kāda dzīvokļa durvīm, kuras atvēra pavecāka sieviete. Kādu laiku parunājāmies, viņa bija ieinteresēta arī grāmatās. Sarunas beigās piedāvājām kopīgi pielūgt, uz to viņa atbildēja, ka pašai aizlūgšanas nav vajadzīgas,

bet gan vīram, kurš ir pārcietis insultu. Viņa ieaicināja mūs iekšā un piebilda, ka vīrs tajā dienā esot visu dienu kaut ko gaidījis, bet viņa neesot sapratusi, ko viņš gaida. Ar viņas vīru parunājāmies un aizlūdzām par viņa veselību. Viņi abi paņēma grāmatiņas “Nezūdošā cerība” un “Domas no Svētību kalna” un piebilda, ka tagad tās būs viņu svētrunas, jo vīra slimības dēļ vairs nav iespējams katru svētdienu doties uz luterāņu draudzi. Kad gājām prom, sieviete noteica, ka vīrs laikam visu dienu gaidījis mūs. Es vien nodomāju – cik gan īpaša Dieva vadība tā bija! **(Kristīne Kunkule, Ventspils draudze)**

Vēlamies teikt lielu Paldies ikvienam, kurš pieminēja savās lūgšanās IMPACT nedēļu un katru dalībnieku, kā arī īpašs paldies ir sakāms Ērgļu draudzei un Bērziņu ģimenei, kas bija milzīgs atbalsts šajā laikā! Paldies arī Latvijas draudžu savienībai, Baltijas ūnijai, Transeuropas divīzijai un Ērgļu pašvaldībai par atbalstu! Paldies Ingai Šlakotai, Dāvim Trubeckojam, Mārtiņam Subatovičam, Baibai Bērziņai, Lailai Možeiko un Janai Jansonei par garīgo stiprinājumu dalībniekiem!

Misijas lielo nozīmi vislabāk var atklāt, kalpojot praktiski – tas palīdz saprast, kāda ir mana loma draudzē, kādas ir tās Gara dāvanas, ar kurām es varu būt par svētību citiem un parādīt to, kāds ir Dievs.

Lai gan IMPACT nedēļa ir noslēgusies, īstais IMPACT tikai tagad tā pa īstam sākas, un ir labi to apzināties. Tāpēc turpināsim katru dienu pavadīt laiku ar mūsu Debesu Tēvu un dedzīgi lūgt, lai varam būt liecinieki un nest Labo Vēsti tajās vietās, kur katrs atrodamies!

Sagatavoja Oskars Imaks



“Patiesa izglītība nozīmē vairāk nekā zināma mācību kursa izņemšanu. Tā nozīmē vairāk nekā sagatavošanos tagadnes dzīvei. Audzināšana aptver visu cilvēka personību un tā iespējamās eksistences periodu. Tā ir harmoniska fizisko, prāta un garīgo spēju attīstīšana. Tā sagatavo audzēkni kalpošanas priekam šīn pasaulē un augstākam kalpošanas priekam tajā pasaulē, kas vēl nāks. Šādas audzināšanas avots ir parādīts tajos Svēto Rakstu vārdos, kas norāda uz Mūžīgo: Viņā “ir apslēpta visa gudrības un atzišanas bagātība” (Kol. 2:3), “Viņam ir padoms un prāts” (Īj. 12:13).

Pasaulē ir bijuši lieli skolotāji, gara milži, izcili pētnieki, vīri, kuru izteicieni ierosinājuši domas un pavēruši skatu uz ārkārtīgi plašiem zināšanu laukiem; šos vīrus ir godinājuši kā vadoņus un cilvēces labdarus; bet vēl ir Viens, kas stāv augstāk par viņiem. Mēs varam izsekot pasaules audzinātāju rindai tik tālu, cik tālu sniedzas cilvēku ziņojumi; bet Gaisma ir bijusi pirms viņiem. Kā mēness un citas mūsu saules sistēmas planētas spīd ar atstarotu saules gaismu, tā pasaules lielākie domātāji ir taisnības saules staru atstarotāji. Katrs domu stars, katrs prāta uzliesmojums nāk no pasaules Gaismas.

Mūsu dienās plaši pārrunā “augstākās izglītības” būtību un svarīgumu. Patiesa “augstākā izglītība” ir izglītība, ko sniedz Tas, kam pieder “godība un spēks” (Īj. 12:13) un no kura mutes nāk “atzišana un saprašana”. (Sal. pam. 2:6) Dieva atziņa ir visas patiesās zināšanas

un attīstības avots. Kurp mēs arī negrieztos – fizikas, prāta vai gara valstī –, visā, ko mēs redzam, atskaitot grēka nāves dvesmu, atklājas šī atziņa. Kādai pētišanas nozarei mēs arī nenodotos ar sirsnīgu vēlēšanos nākt pie patiesības, mēs nākam sakarā ar neredzamo, visspēcīgo Garu, kas darbojas visā un caur visu. Cilvēka prāts tiek vadīts sakarā ar Dieva prātu, galīgais ar bezgalīgo. Šādas satiksmes ietekme uz miesu, garu un dvēseli ir nenovērtējama.”

(E. Vaita “Audzināšana”)

**SIRSŅĪGI SVEICAM VISUS
SKOLĒNUS, STUDENTUS,
SKOLOTĀJUS UN KATRU,
KURŠ IK DIENAS MĀCĀS
DIEVA AUGSTSKOLĀ!!!**

“Adventes Vēstu” redakcija



Grāmatas prezentācija

- Muzikāli priekšnesumi
- Liecību līdzdalīšana
- Tikšanās ar autorēm
- Grāmatas iegāde

13. septembrī plkst. 11.00

Pieteikšanās līdz 9. septembrim
pa tālruni 29869979 (Mārīte)

Meklē gudrību!

Krā: Krū, ko tu te būvē dārzā pie jasmīnkrūma?

Krū: Es būvēju kārtīgu telti! Viens pats!

Krā: Kāpēc tu to dari?

Krū: Nāk rudens ar saviem vējiem un lietiem, un tad man būs kur paglābties.

Krā: Krū, bet vai tu domā, ka tavu telti noturēs tik trausli žagariņi, kādus esi saspraudis balstos?

Paskaties, tēt, Krū tos salipinājis kopā ar plastilīnu! Tava telts, brālīt, sabruks pie pirmās vēja pūsminas!

Krū: Nekas man nesabruks! Nekādi vēji manu meistardarbu nesagāzīs! Es pats zinu, kā jāceļ telts! Esmu pietiekami gudrs.

Krā: Brālīt, bet telti var balstīt tikai pamatīgi koki, turklāt tie jāstiprina ar virvēm.

Krū: Nemāci mani! Labāk ej, paspēlēties ar lellēm. Netraucē, kad gudrinieks strādā!

Krā: Tēt, saki taču kaut ko! Tā Krū celtne tūlīt uzgāzīsies viņam uz galvas!

Tētiš: Vai zināji, Krū, ka **“gudrība mīt tanī, kas uzklausa padomu”**, jo tas **“...kas uzklausa pamācības, tas pieņem gudrībā.”** (Sal. pam. 12:15; 15:32) Kā gan tu vari kļūt gudrs, ja negribi uz klausīt labus padomus, kuri tev var noderēt?

Krū: Piedodiet mīļie, bet man nav ne laika, ne pacietības klausīties padomus!

Tētiš: Bet, vai zini, ka tieši tas, **“kas ir pacietīgs, tas ir arī gudrs”**? **“Ja tu esi prātīgs, tad tu esi pašā labā prātīgs.”** (Sal. pam. 14:29; 9:12) Tā rakstīts Bibēlē.

Krū: Nu, labi, labi, būšu gudrs, pacietīgs un prātīgs. Izsakiet visu, kas

jums sakāms par manu telti, lai varu turpināt to celt.

Tētiš: Nāc, Krū, drusciņ atpūties un apēd kādu riekstu. Tikmēr es jums abiem pastāstīšu stāstu par diviem draugiem, kuri abi tāpat kā tu, Krū, nolēma celt katrs savu, tikai nevis telti, bet māju.

Krā: Vai tie cēla gudrāk un drošāk nekā Krū?

Tētiš: Vietā, kurā abi draugi dzīvoja, visapkārt bija vienīgi klintis un smiltis. Viens no draugiem izlēma celt māju uz klints, lai tai būtu ļoti stiprs un drošs pamats, bet otrs tikai pasmējās par draugu un izvēlējās celt savu māju uz smiltīm, kas bija daudz ātrāk un vienkāršāk. Kad pagāja laiks un abas mājas bija gatavas, draugi apmetās tajās uz dzīvi. Gāja diena pēc dienas, un draugs, kura māja bija celta uz smiltīm, bieži atgādināja otram, ka tas velti nopūlējies un izšķīdis laiku, ceļot māju uz klints, jo abas mājas stāvēja itin droši.

Krū: Nu, re, nekādas atšķirības, kur un kā ceļ to māju!

Tētiš: Tā varētu likties, bet tad kādu dienu sacēlās milzīga vētra. Jūra trakoja, vēji gaudoja un lietus lija tā, ka visapkārt neko nevarēja redzēt. Vētra bija tik ļoti stipra, ka uz smiltīm celtā māja sagāzās kā sērkokīnkastīte, jo tai nebija pamata, kas to noturētu, bet tā, kura bija celta uz klints, stāvēja stipri.

Krā: Redzi, Krū, kas sagaida tavu būvi!

Tētiš: Patiesībā līdzīgu stāstu Kristus reiz stāstīja ļaudīm. Par tiem, kuri saucās par Dieva bērniem, bet neklausīja Viņa padomiem, Jēzus sacīja: **“Ikviens, kas šos Manus vārdus dzird un dara, pielīdzināms**

gudram vīram, kas savu namu cēlis uz klints. Kad stiprs lietus lija un straumes nāca un vēji pūta, un gāzās šim namam virsū, nams tomēr nesabruka; jo tas bija celts uz klints. Un ik viens, kas šos Manus vārdus dzird un nedara, pielīdzināms ģekim, kas savu namu cēlis uz smiltīm. Kad stiprs lietus lija un straumes nāca un vēji pūta, un gāzās namam virsū, tad tas sabruka; un posts bija liels.” (Mat. 7:24–27) Ar to Viņš gribēja pateikt, ka cilvēka dzīve ir kā mājas celšana. Mājas pamats ir tas, kas to notur visās vētrās.

Krū: Tēt, kas ir dzīves mājas pamats?

Tētiš: Tā ir gudrība paklausīt Dievam, būt Viņa draugam, jo **“visas gudrības sākums ir paklausība Dievam, bijība Tā Kunga priekšā. Dievam pieder gudrība un vara.”** (Dan.2:20) Turklāt **“Dieva gudrība ir neaptverama”** (Jes. 40:28), tāpēc Viņš var dot vislabākos padomus.

Krā: Re, te, Salamana pamācībās, ir rakstīts: **“kas Man paklausa, paliks drošs un neapdraudēts, viņam visa kā būs diezgan!”** (Sal. pam. 1:33)

Krū: Un, ja nepaklausa, tad ir riktīgs posts?

Tētiš: Tā ir. Tas, kurš dzīvo kā pašam patīk, darot to, kas ļauns, tas ceļ uz smiltīm, un grūtā brīdī tādām būs jācieš lieli zaudējumi.

Krā: Tātad gudrs cilvēks dzird un dara tā, kā māca Debestēvs, un tas nozīmē celt uz klints?

Tētiš: Tāds paliek stiprs visās vētrās, jo katru savas dzīves dieniņu viņš, vienkārši paklausot, “ceļ uz Kristus stiprā pamata”.

Krū: Izklausās nopietni.

Krā: Es domāju, tas ir vienkārši. Katru reizi, kad esmu godīga, drosmīga, sirsnīga, palīdzīga, paklausīga, es pa drusciņai lieku stipro pamatu. Kad paklausu Debestēvam, tad esmu liela gudriniece!

Tētiš: Tā ir. Dievs gudrību nav noslēpis no saviem draugiem. Bībelē ir apsolīts “.. ja kādam no jums trūkst gudrības, tas lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi un nepārmezdams, un viņam taps dots.” (Jēkaba 1:5) Vai tas nav brīnišķīgs apsolījums, ko Dievs mums dod?

Krā: Es tā vienmēr daru, kad nezinu kā pareizi rīkoties. Dievs nekad nemānās. Kā VIŅŠ saka, tā ir!

Krū: Interesanti, kāda ir Dieva gudrība?

Tētiš: “Tā gudrība, kas nāk no augšienes, vispirms ir šķīsta, miermīlīga, lēnīga, paklausīga, pilna žēlastības un labu augļu, taisnīga bez liekulības.” (Jēkaba 3:17) Debestēvs vienmēr dod labus padomus Saviem bērniem.

Krū: Man sāk likties, ka es to gudrību ļoti gribu! Un man laikam tomēr būs vajadzīga palīdzība, lai uzceltu kārtīgu un stipru telti. Tēt, vai tu varētu man palīdzēt uzkonstruēt to pamatīgāk? Man noderētu gudrs padomiņš.

Tētiš: Mēs ar Krā abi tev labprāt palīdzēsim.

Krā: Jā, ļoti labprāt! Es esmu redzējusi, kā bērni nometnēs to dara. Viņi viens otram palīdz un tad tik ceļ, un ceļ milzīgas teltis visi kopā!

Tētiš: Novēlam jums, bērni, gudru sirsnību vienmēr paklausīt Dieva padomiem! “Paļaujies uz To Kungu no visas savas sirds un nepaļaujies uz sava prāta gudrību, bet domā uz To Kungu visos savos ceļos, tad Viņš darīs līdzienas tavas tekas.” (Sal. pam. 3:5, 6) “Mācies gudrību, tiesu, taisnību un vienkāršas sirds skaidrību.” (Sal. pam. 1:3)

Krā: Lai mums izdodas būt gudriem labos darbiņos!

Krū: Jā, lai Debestēvam par mums ir prieks!

Konkursa balviņas par augustu saņemš:

Amanda, Zane un Matiass no Valkas, Emīlija, Teodors, Renārs, Tina un Oto no Smiltenes, Liene, Arturs un Rainers no Saulkrastiem, Leila, Stefans, Tilānija, Marija, Eliza, Loreta un Edvards no Rīgas, Raivo, Krista, Kristers un Viktorija no Olaines.

Konkursa “Apsolījumu dārgumu lādīte” pēdējās – septembra – tēmas “Dievs apsola dot gudrību, vadību un palīdzību” iesūtīšanas termiņš ir līdz 20. septembrim. Dažas Bībeles rakstu vietas, kuras var izmantot, veidojot darbiņus: Filipiešiem 2:13; Jēkaba 1:5; 2. Timotejam 3:15; Salamana pamācības 3:5-6; Psalmi 143:10; Ījaba 22:21; Mateja 6:33; Psalmi 111:10.

UZDEVUMS

Izlasiet Bībelē Mateja 7:24-27!

Aplūko abu kaimiņu mājas. Viens uzcēlis namu uz smiltīm, otrs cītīgi strādājis, lai uzceltu uz klints. Izlasi raksturojošās īpašības un pievelc līnijas pie attiecīgā nama saimnieka, kuram tās būtu visatbilstošākās.

SLINKUMS

PACIETĪBA

VIEGLPRĀTĪBA

MĒRĶTIECĪBA

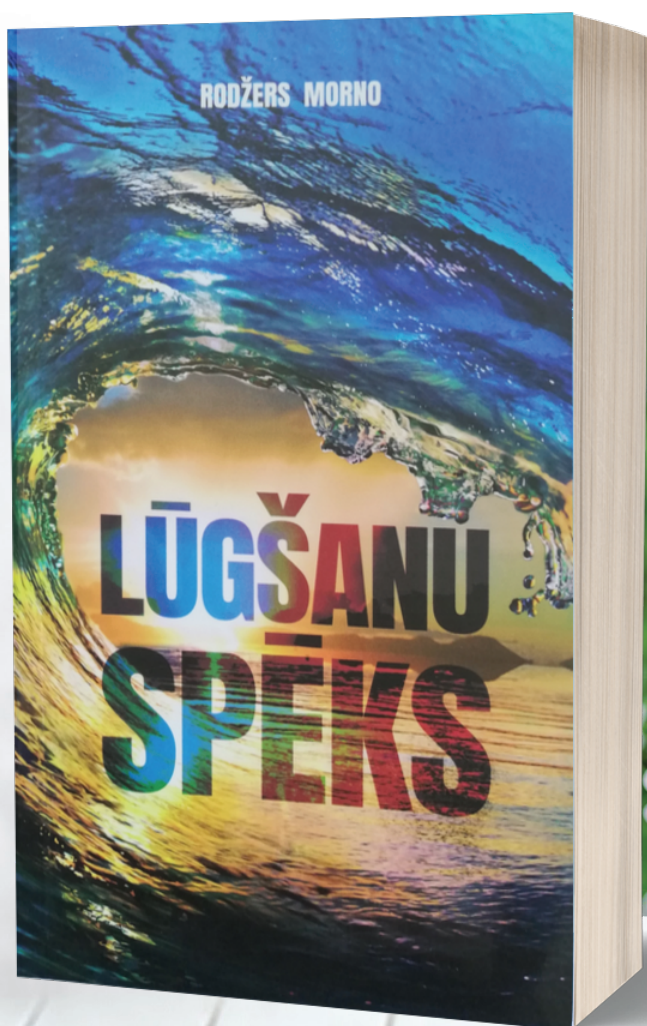
GUDRĪBA

NEAPDOMĪBA

CENTĪBA



**Lūgšanu varenais spēks
un Dieva klātbūtnes liecības
"Patmos"
jaunākajās grāmatās!**



www.patmos.lv